

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENSDAL

Redaksjonens adresse:
Postboks 46 — Høvik

NR. 2

FEBRUAR 1946

5. ÅRG.

Er generalsamlingenes tid forbi?

Av professor *ERLING EIDE*

Innledning til en diskusjon i Oslo Filatelist Klub.

Når vi skal ta opp til diskusjon dette spørsmål, som etter min personlige mening rammer det mest sentrale og aktuelle problem innen vår hobby, bør vi om mulig bli klar over hva vi mener med ordet generalsamling.

I Nordisk Filatelistisk Tidsskrift 1937 hevder J. E. Thomle den oppfatning, at den som samler frimerker fra hele verden er en generalsamler, mens den som har et mer begrenset samleområde er spesialsamler. Mot dette syn protesterer Henrik Thrap-Meyer i samme tidsskrift og foreslår følgende definisjon:

1. Generalsamler er den som samler alle slags frimerker fra hele verden, eller enkelte land på basis av hovedkatalogene Yvert & Tellier, Senf og Michel, og som setter inn i sin samling et brukt og/eller ubrukt eksemplar av alle hovedkatalognummer.

2. Spesialsamler er den som samler frimerker (uansett samleområde) under hensyntagen til takninger, fargenyanser, papirvarianter, stempler, plater, typer. Videre nytrykk, prøvetrykk, falsifikater. Hele brev (prefilatelistiske), frimerker på hele brev, helsaker etc. etc. Filatelistisk litteratur. Enn videre samlinger av jubileumsutgaver, kunstnerportretter, skips-sujetter, krigsbilleder, naturhistoriske gjengivelser etc.

Da jeg ikke har sett noen seinere diskusjoner av spørsmålet, er det mulig at disse Thrap-Meyers definisjoner har vunnet medhold. Iallfall ser jeg i Norsk Filatelistisk Tidsskrift 1944 at «Taggemåler'n» skriver i Juniorspalten: «En generalsamler er en som bare samler etter hovednumrene i katalogen. Han gir en god dag i taggings- og vannmerkeforskjelligheter og liknende ting.»

Etter denne definisjon har jeg, som i henved 50 år har vært lidenskapelig generalsamler, ingen rett til å bære denne tittel. Men som foredragsholder og innleder til diskusjon er det min plikt å gjøre det klart for tilhørerne hva jeg selv mener med ordene generalsamling og spesialsamling.

Thrap-Meyers og Taggemålerens definisjon kan være nyttig til vegledning for unge gutter på begynnerstadiet. Men så snart en samler kommer så langt at han skaffer seg en verdenskatalog og et brukbart album, vil han nok som regel ta inn i sin generalsamling alle de merker som står oppført i katalogen — og oftest i albumet — både forskjellige taggings- og vannmerkeutgaver, fargenyanser m. v. Ennå har jeg ikke sett en viderekommen generalsamling som ser bort fra disse forskjelligheter.

Jeg drister meg allikevel ikke til å sette

opp generelle definisjoner, men vil definere min egen mening med de ord jeg bruker:

1. Generalsamling er en samling frimerker fra hele verden som ordnes etter en verdenskatalog.

2. Spesialsamling er en samling frimerker uansett område som ordnes etter en spesialkatalog for enkelte land eller enkelte utgaver, eller etter personlige retningslinjer som medfører en mere detaljert oppstilling enn verdenskatalogens.

3. Regionalsamling er en samling frimerker fra et geografisk begrenset område, t. eks. en verdensdel, enkelte land eller landegrupper. Kan ordnes så vel etter vanlige kataloger, spesialkataloger som etter personlige retningslinjer.

Jeg kunne også tenke meg å skille ut en fjerde gruppe, samlinger som er begrenset til samlerens eget hjemland. Men begreper som nasjonal samling klinger ikke bra i vårt land.

Etter denne innledning kan vi ta momentene opp til behandling. Det første vi må slå fast er, at frimerkesamling er en hobby, som enhver har rett til å utforme etter sin individuelle innstilling, sin personlig lyst og smak. Det finnes ingen samlemåte som man kan kalle riktig eller uriktig. Ingen filatelistisk autoritet kan påtvinge samleren sitt syn på tingene. På den annen side er samleren selv interessert i å hindre altfor kaotiske tilstander og beskytte sin hobby mot overgrep, svindel og utglidninger. Gjennom sine organisasjoner har samlerne søkt å bringe en viss orden i begrepene, gjennom spesialister har de utdypet de filatelistiske kunnskaper og gjennom egne tidsskrifter spredt disse kunnskaper ut til samlerne. Etter hvert blir det på denne måte gjennom foreningen grunnlagt en egen filatelistisk politikk, som klargjør for samlerne — ikke hvordan det er riktig eller uriktig å drive sin hobby, men hvordan det i samlerens egen interesse er ønskelig eller ikke ønskelig å samle frimerker.

Og her er vi ved det punkt som har drevet meg til å opptre som foredragsholder ikveld. Kanskje har jeg urett når jeg ser det slik, at våre norske foreninger ikke alltid fører en målbevisst politikk bygget på et inngående kjennskap til vår hobby. Jeg har jo ikke annet å bygge på enn det tidsskriftene forteller. Men det er

der jeg savner det klare program som skulle samle flest mulig av oss om visse allmengyldige retningslinjer.

Det sentrale punkt er nettopp forholdet mellom generalsamling og spesialsamling. Den utvikling som har preget vår hobby gjennom de seinere år har skapt engstelse og forvirring i vide kretser, særlig blant generalsamlerne. Vårt utmerkede tidsskrift gir et levende inntrykk av dette, idet vi mellom de mange fremrakende spesialstudier og avhandlinger gang på gang blir oppmerksom på kanskje likeså dype hjertesukk og klager.

I 1942 sukker formannen i Skiens Filatelistklub, Peder Jensen: Samler alle i dette land kun på Norge? Formannen i Kristiansund Filatelistklub, Bjarne Glærum slår til lyd for at flest mulig går over til generalsamling. Og både formannen i Troms Filatelistklub, Erling Bangsund, og formannen i Nordenfjeldske Filatelistklub, John Brækstad, røber at de er tilhengere av generalsamling.

I 1943 spør Taggemåler'n: «Fins det land utenfor Skandinavia?» Formannen i Tønsberg Filatelistklub, Eugen Hanssen, skriver varmt om den internasjonale side ved vår hobby. Og Arnstein Berntsen uttaler seg skarpt: «Spesialistene er i ynkelig minoritet, og de må ikke pådutte generalsamlerne sine spesialiserte spesialoppstillinger.»

Den danske forfatter, Aage Herman, har gitt en levende skildring av utviklingen (her omsatt til norsk):

«Den overhåndtagende frimerkeproduksjon har vanskeliggjort frimerkesamlerens arbeid og revolusjonert filateli. Det begynner i ni av ti tilfeller med at samleren spesialisere seg om europeiske merker og lar de oversjøiske merker seile sin egen sjø. Når så Europa er blitt uoverkommelig, blir han Skandinaviasamler, i nesten alle tilfelle ganske naturlig med Danmark som hovedområde. Spesialisering fører til Filateliens vitenskapeliggjørelse og vanskeliggjøring. Det samles på trykkfeil, omvendte vannmerker, taggingsforskjelligheter, platefeil, avstemplinger, ringstempler, nummerstempler, stjernestempler, alminnelige stempler og småting, som utenfor filatelistenes krets så ofte bidrar til å latterliggjøre samleriet.

Dette kan meget lett bety, at den umiddelbare samlerglede drukner i pedanteri.

Frimerkene mister det skjær av poesi, som hvilte over dem når de brakte bud fra et land til et annet, fra ett folk til et annet, fra en tid til nye tider.»

At denne utvikling også kan ha andre slemme følger for vår hobby hevder Paul Sokonnsky i 1944:

«Alle slags urenheter i samlerfelt såsom reklamer, førstedagsbrev med særstempel, blokker, enkelte tilleggsmerker og jubileumsmerker, for ikke å snakke om «fluelort-filateli», er alt sammen de forskjellige direkte virkninger av den overdrevne spesialisering i filatelen som vi har idag. For å bekjempe disse ting må man søke å lede interessen mer inn på generalsamling.»

Er dette mulig? Eller er generalsamlingens tid forbi? Før vi søker å gi et svar på det, bør vi være oppmerksom på at tendensen til spesialisering ikke er noe særskilt for filatelen. Vi finner den på alle områder av menneskelig virksomhet, på alle næringslivets og kulturlivets felter som uttrykk for tidens trang til rasjonell arbeidsordning og effektivitet. Spesialiseringen henger sammen med den uhyre mengde av nye ideer, oppfinnelser og metoder som kreves innpasset på alle felter, med andre ord den overveldende produksjon av nyheter. Forskjellen er bare at man på de fleste felter har forstått å tilpasse seg tidens krav bedre enn filatelen har maktet det.

I jordbruket står bøndene overfor valget mellom ulike arbeidsmetoder, nye redskapsformer, gjødslingsmetoder og planteslag: Det er umulig for den enkelte gårdbruker å prøve alt dette for selv å finne ut hva som gagnar produksjonen mest. Derfor overlates dette til spesialister, jordbruksforskere, som gransker alle aktuelle spørsmål og meddeler bøndene resultatet så de kan innrette seg etter det.

På åndslivets område er det likedan. Det er umulig for litteraturinteresserte mennesker å følge med i alt. Derfor har vi litteraturkritikere og litteraturhistorikere å holde oss til, spesialister som kan legge tingene til rette for oss.

På alle næringslivets og kulturlivets felter har en et relativt lite antall forskere, spesialister som er overlatt bestemte oppgaver fordi det betyr en rasjonell arbeidsordning. Blir det flere spesialister på et felt enn det kreves for å løse oppgavene, strider dette mot selve spesialiseringens

idé, som går ut på å unngå overflødig arbeid.

Innen vår hobby, som også er et ledd i kulturlivet, ser det ut til å herske forvirring på dette punkt. Det ser ut som en ser det som mål å utdanne alle til spesialister, til forskere. Vi må prise oss lykkelige over at filatelister med særlige anlegg for vitenskapelig arbeid, som herr Jellestad og andre, kan plate opp de gamle norske merker og bringe klarhet over mange interessante problemer i forbindelse med dem. Men norsk filateli har vel ingen interesse av at en slik opplating gjentas ikke bare 1 og 2 ganger, men 100 og 1000 ganger. Jeg ser at enkelte klubber driver kurser i slik oppplating, og at de med dette mener å «heve det filatelistiske nivå». Det blir ikke lenger fint nok og up-to-date nok å være en alminnelig frimerkesamler, alle skal være spesialister — forskere. Følgen kan bli, at vi får hva enhver vitenskap frykter mer enn pesten: Kvasivitenskap. Hos filatelistene har den satt praktblomster i form av fluelortmanien, og med den følger usmakelige utslag av prioritetskrav, hemmelighetskremmeri og spekulasjon.

På dette punkt burde våre foreninger kunne enes om følgende program: Enhver filatelist har rett til å samle som han selv vil. Men filatelen har ingen interesse av en spesialisering ut over det som fremmer den filatelistiske forskning.

Filatelen har heller ingen interesse av en spesialisering av samleområdet, og minst av alt bør våre foreninger støtte tendensen til å nøye seg med en Norgesamling.

Den engelske filatelist John S. Scruton uttrykte det nylig i vårt tidsskrift med følgende ord: «Framfor alle ting er filatelen en internasjonal foreteelse.»

I vår tid er vekselvirkningen mellom alle verdens land blitt så sterk, at vi på alle felter av vårt økonomiske og kulturelle liv er avhengig av internasjonale forhold og ordningen av dem. Blir tendensen til å være seg selv nok dominerende, opplever vi verdenskriser og verdenskrig.

Da vårt jordbruk under okkupasjonen ble avskåret fra å få fosfatgjødning og kraftfor utenfra, medførte det en alvorlig ernæringskrise.

Når et lands åndsliv søkes avstengt fra impulser utenfra, vil det stagnere og syke hen.

Og hvis vi filatelister bare skulle samle på vårt eget lands frimerker, ville vår hobby raskt gå sin undergang i møte.

Dette vet vi, og derfor bør vi ta konsekvensene av det. Vår filatelistiske politikk må bygge på dette: Framfor alle ting er filatelien en internasjonal foreteelse. Vi vil sikre filatelien en sund utvikling og en trygg framtid, må vi styrke vår hobbys internasjonale karakter og samle flest mulig nasjoner om et slikt program.

Men, sier nasjonalspesialistene, det er jo ikke mulig å samle alt fra alle verdens land. En må ha en stor formue og en uendelighet av tid til rådighet, hvis en skal greie en slik oppgave. Det er sant nok. Og allikevel kan en være general-samler og ha den fulle glede av en verdensomfattende samling. I stedet for å begrense samleområdet ved å skille ut visse land kan vi like gjerne begrense det ved å skille ut visse tidsrom. Ingen av de nybegynnere som idag slutter seg til vår hobby som rekrutter kan gjøre seg håp om å få en fyldig samling av de enkelte lands første utgaver, slik som samlere fra tiden omkring århundredeskiftet har kunnet. Og allikevel sier vi til nybegynnerne: Det er klokt å begynne med å samle alt. Seinere vil du forstå at dette ikke går, og da velger du et bestemt land som du har særlig lyst å samle. Vi setter de unge igang på en slik måte, at de enten må tape motet eller drives inn i en trang blindgate.

Personlig har jeg i årenes løp hatt føling med mange unge samlere i alderen 8—10—12 år, som jeg har hatt gleden av å dele mine dubletter med. De begynner med små eller middels store verdensalbum, og det vekker glade minner fra mine egne barneår å være vidne til den begeistring de omfatter samlingen med og den omhu og interesse de viser for å gjøre alt riktig pent. Men dessverre avtar oftest interessen og de gir opp. Jeg har søkt å komme på spor etter grunnen. Flere kan ikke gjøre rede for den. Men noen sier bent fram, at deres album bare har plass til en brøkdel av de utkomne merker, og så blir det liggende haugevis av fine frimerker hjemløse mellom bladene. Det blir ikke noe orden på det, sier de. Og hvorfor skal vi legge arbeid på denne samlingen, når vi siden må gjøre alt om igjen. De er barn av sin tid. De vil ha saklighet og rasjonell ordning, og de vil vite hva det

skal bli til. For de krever med full rett å få samle på samme måten som de voksne. De kommer snart over det stadium at de nøyer seg med hovednummerne. Så snart de har fått tak i en katalog og sett at et merke er enten verd 20 øre eller kr. 25.00, etter som det er tagget slik eller slik, eller etter som det har vannmerke eller ikke, så tar de hensyn til slike forskjelligheter. Det økonomiske moment er et helt naturlig moment ved frimerkesamlingen for alle som ikke er overdådig utstyrt med lommepenger.

Og så driver det naturlig over til samling av enkelte land. En gutt sa til meg: Jeg skjønner jeg må få et Norge-album og nøye meg med det. Men jeg er så lei for det, for jeg har alle disse fine merkene fra Brasil og Canada, Ceylon og India som min bror som er til sjøs har sendt meg. Enn om vi sa til disse våre rekrutter: Det er klart at du må samle på merker fra alle land. Men det lar seg ikke gjøre å skaffe disse gamle merkene fra forrige århundrede. Hvis du begynner med år 1900 har du sjanse til å komme langt, men det er også et veldig felt. Begynn heller med år 1930 eller 1940, og saml din egen tids frimerker. De kan du lettere få tak i, og du kan innlede bytteforbindelser med jevnaldrende i andre land. Vi skal sørge for at det blir utgitt album for bestemte tidsrom, og i dem skal det være plass til de merker som katalogene har oppført. Seinere kommer det nye album med visse års mellomrom som bringer nye tidsavsnitt av frimerkenes historie. Og melder du deg inn i en klubb kan du lære selv å lage dine album, selv å sette merkene vakkert opp. Og der vil du se din egen tid speile seg i frimerkene, på vidt forskjellige måter i ulike land, men allikevel uttrykk for tidens teknikk, tidens tanker og begivenheter og tidens kultur.

Da kan du få den glede som cand. phil. i tidsskriftet 1945 uttrykker slik:

«Hvor praktfullt har jeg det ikke når jeg tar meg en reiseaften til f. eks. Spania? Eller til Philippinerne eller Belgisk Kongo? Si hva dere vil, men det gir en alminnelig samler langt mer enn å prøve seg gjennom 20—30 000 10-øringer for å finne akkurat den oppgraveringen eller den platefeilen.»

For meg synes det en naturlig og logisk ordning å dele generalsamlingen opp

etter tidsfølgen. Vår hobby har nådd sitt 100 års-jubileum, og da skulle det ligge nær å legge den an etter historiske synspunkter uten å ødelegge dens universelle karakter. Første bind i en komplett verdenssamling kunne naturlig omfatte perioden fra det første merke av 1840 til dannelsen av Verdenspostforeningen 1875. Her ville vi se våre klassiske merker i all sin opprinnelighet, snart famlende i sin utforming, snart primitive, snart artistisk fullkomne, samlet gir det et bilde av den tids verden som er av stor kulturhistorisk verdi. Neste bind rekker kanskje utover i 1890-årene. Det viser oppslutningen av stadig nye stater om Verdenspostforeningen og er sterkt preget av stadig nye staters kappløp om koloniområdene. Tredje bind fortsetter å illustrere imperiepolitikken. Reichspost ombyttes med Deutsches Reich. En dronnings død i England bringer halhundrede land til å skifte et kvinneportrett med et mannportrett på frimerkene. Erindringsmerkene som ble innledet ved 400-års minnet om Kolombus' oppdagelse av Amerika blir en årvisst begivenhet. Fjerde, eller kanskje det blir femte bind, illustrerer verdenskrigen med dens mengder av okkupasjonsmerker, feltpost- og Røde Kors merker. Og deretter kommer etterkrigstiden med alle de uhyggelige inflasjonsserier. Så kommer vi inn i en tid hvor frimerket selv tillegges politisk og kulturell betydning som ambasadør for landene. Mer og mer kostes på dets utstyr, i visse land utgjør de årlige serier små billedbøker i miniatur. Stadig fullkomnere framstillingsmåter gjør dem til rene kunstverker, det blir som en kappestrid om å henlede oppmerksomheten på dem. Og de pynter vakkert opp i samlernes album, selv om mange av disse serier burde hatt innskriften: Ei blott til porto.

Så kommer den nye verdenskrig i 1939 og bringer med seg ulykker og kaos, også i filatelistenes rekker. Men her kommer jeg utenfor mitt eget samlergebet. Et sted må også en generalsamler sette punktum, og «Verdens frimerker gjennom 100 år, 1840—1940» er en ramme vid nok for meg.

Noen har den merkelige oppfattning at det er kostbarere å være generalsamler enn å være specialsamler eller regional-samler. Det kommer selvsagt an på hvordan samlingen legges an, og om samleren

er et normalt, likevektig menneske eller grepet av komplett-galskap. I førstnevnte tilfelle oppdager han nokså snart, at samlergleden består i å arbeide med de mange ukomplette områder, og at hvert nytt merke han kan sette inn betyr en ny gledestund. De komplette land kan det nok være morsomt å vise fram til en beundrende kollega, men det er alltid de ukomplette land som knytter ham med varme følelser til sin hobby. Vissheten om at han aldri kan få sin samling komplett volder ham ingen kvaler, tvert om, den er det selvfølgelig grunnlag for balanse og harmoni mellom frimerkesamling og økonomi.

Det står for meg som om spesialisten og særlig nasjonalspesialisten her er langt mere utsatt for fristelser. Han er ikke innstillet på å gå i bredden, men i dybden, og jo snevrere hans samlerfelt er, desto mere driver det ham til å jage etter det komplette og på en eller annen måte skaffe seg de kostbare sjeldenheter og kuriositeter. Særlig for unge samlere tror jeg det ligger en viss fare i dette, og et udemokratisk moment som klubben bør ha oppmerksomheten henvendt på.

Jeg har søkt å vise at filatelen ifølge sin internasjonale karakter må bygge på generalsamling i størst mulig utstrekning. Det står for meg som soleklart, at jo videre samleområde de enkelte filatelister har, desto større må mulighetene bli for byttevirksomhet og omsetning, ikke bare innen det enkelte land, men også landene imellom. Min mening er å slå til lyd for en kronologisk oppdelt generalsamling, slik at hver generasjon kan innrette sin samling etter tidens muligheter og hver enkelt samlers resurser.

Selvsagt bør også samlingene kunne anlegges regionalt og nasjonalt. Men våre organisasjoner bør se sin oppgave i å fremme den internasjonale filateli. Hvordan dette bør gjøres kan jeg bare antyde. Som første skritt kunne det være ønskelig å gjenoppta arbeidet med en statistikk over norske filatelisters samleområder. Idag vil det sikkert lykkes å få fyldigere svar på spørsmålene enn ved forrige forsøk i 1937. En slik statistikk vil vise oss hvor vi står her i landet idag. Samtidig kunne vi ved henvendelse til våre nabolands og andre utenlandske filatelistforbund og klubber søke istandbrakt lik-

nende statistikk og siden utveksle erfaringene.

Som et fjernt mål kan vi sette oss å få vite hvem som samler Norge av filatelistene t. eks. i Bolivia eller Ny-Guinea, mens filatelistene i disse land til gjengjeld får vite hvem som samler Bolivia eller Ny Guinea her i Norge. Da vil det innledes en ny æra for bytteforbindelsene landene imellom.

Uten en slik statistikk vil det internasjonale samarbeid sveve i luften og vedtak som gjøres har kanskje ikke samlerne bak seg. Selv med en ufullstendig statistikk vil organisasjonene ha et grunnlag å bygge på når det gjelder å skride inn mot visse filatelistiske utvekster eller eventuelt gå til boycott av visse land. Likedan når det gjelder å få en rasjonell ordning av albumspørsmålet og katalogutgivelsen.

Alt dette vil avhenge av verdenspolitikken. Idag sitter representanter fra de fleste land i verden sammen for å avgjøre framtiden for oss alle. Lykkes det å skape et Nasjonenes Forbund som kan samordne de økonomiske og sosiale interesser til felles beste, da går vi inn i en tid med et samkvem mellom landene som aldri før. Kommunikasjonene har nådd en enestående utvikling, det blir en reisetrafikk og en vekselvirkning som vil knytte folkene nærmere sammen. Fra alle yrker og samfundslag vil folk sette hverandre stevne snart i det ene land, snart i det annet. Universiteter og høyskoler knytter varige forbindelser utad, og skoleungdom vil i stigende utstrekning korrespondere med jevnaldrende i andre land.

Skulle det store verdenstiltak ikke lykkes, ja da trues vår sivilisasjon med så redselsfulle ulykker at det ikke vil falle noen inn å nevne vår lille hobby i den forbindelse.

Men nettopp derfor må det være på sin plass idag å peke på, at frimerket er skapt for å knytte landene til hverandre, for å lette forbindelsen mellom folkene og dermed øke forståelsen og vennskapet. Verdenspostforeningen er på det postale område et fullført Nasjonenes Forbund, og innen filateliens representerer vi general-samlere den samme tanke.

Vårt unge forbund står foran store oppgaver både innad og utad. De siste har jeg antydnet litt om. Innad blir det etter mitt skjønn hovedoppgaven å inngi våre klubbledere et videre og samtidig enklere syn på vår hobby. Heller fire litt på kravene til teknisk og artistisk mester-skap enn å svikte filateliens idé. Heller samle 10 000 alminnelige samlere om vår sak enn å utdanne 100 eksperter. Men om mulig søke å greie begge deler. For svaret på det spørsmål som er stillet her i kveld kan jeg bare forme slik:

Vår hobbys framtid er et internasjonalt spørsmål, avhengig av hvert lands interesse for andre lands frimerker. Blir denne interessen borte her i Norge, vil andre lands interesse for Norge også bli borte. Derfor må vi filatelister nå som før bygge på generalsamlingen som det naturlige grunnlag for filateliens.

Vårt tidsskrift vil sikkert gi plass for et ordskifte om de spørsmål som her er reist.

Wenn jemand eine Reise tut —

En tur til Stockholm.

Når en valutafattig nordmann i denne tiden kommer til Stockholm og ser de velfylte utstillingsvinduer, vil han uvilkårlig minnes barneårene og de ganger han sto utenfor juleutstillingene og sa «fritt for» alle de ufattelige tingene som lå bak glassrutene. Situasjonen er nemlig noenlunde den samme.

Og det er også den samme situasjon en filatelist minnes når han blir stillet vis

å vis det svenske postmuseums imponerende allsidige samlinger.

Etter å ha lest aktuarie Paul Heurgrens artikler var det ønsket om å se disse samlinger og en anmodning om å holde et foredrag for «Postmuseums Vänner» om de filatelistiske forhold i Norge under okkupasjonen, som denne gang bragte meg til Stockholm.

Herr Heurgren har i sine artikler for-

klart samlingenes arrangement, så jeg skal ikke forsøke meg på å gjøre det. Når man imidlertid sitter i herr Heurgrens vakre kontor i Postmuseum får en inntrykk av at her er en museumsmann som så og si får alle sine ønsker oppfylt. Svenskene må ha sagt seg selv: Vi skal ha et Postmuseum. Javel. Her er en bygning, sier staten og stiller en stilig eiendom i Gamle Staden til disposisjon. Her er frimerkene, sier herr Lagerlöff og andre storslagne donatorer. Jeg har et av de betydeligste filatelistiske biblioteker, sier direktør Strandell. Det kjøper vi, sier staten. Med et slikt rommelig syn på saken er det ikke rart at Postmuseum i Stockholm er blitt et filateliens Mekka. Det rare er at et slikt rommelig syn virkelig eksisterer i en administrasjon. Men vi er jo også i Sverige.

I Postmuseets leseværelse fikk jeg også høve til å hilse på direktør Nils Strandell. Enhver som har bladd gjennom de filatelistiske tidsskrifter fra Norden i den siste menneskealder vil utallige ganger ha støtt på hans navn. Han har skrevet så mange artikler og holdt så mange foredrag om så mange lands frimerker at han for meg fortonte seg som noe av en slags «generalsamlerspesialist». Jeg må derfor tilstå at det var med en viss spenning jeg imøteså møtet med ham. Direktør Strandell må uten tvil ansees for å stå blant verdens aller fremste filatelister. Hva han vet om frimerker, samlere, handlere og svindlere er utrolig. Man blir helt sjarmert av hans lettflytende framstillinger som er spekket med et fond av morsomme anekdoter. På filateliens område har Sverige i ham en av sine store ambassadører.

Kort etter min ankomst til Stockholm kom også postinspektør Tommelstad og ingeniør Engesgaard dit for å foreta studier angående Postmuseums organisasjon og samlingenes oppsetning. Kgl. Generalpoststyrelsen holdt en lunsj for dem i «Gyllne Freden», hvortil også jeg ble innbudt. Der fikk jeg hilse på byråssjef J. Andrée, under hvis avdeling Postmuseum hører, samt sekretær O. Viklund.

Herr Heurgren hadde også arrangert at jeg sammen med direktør Strandell fikk høve til å gå igjennom postverkets frimerketrykkeri. Under intendant J. Sandahls kyndige ledelse så vi trykningen

av båndmerkene og frimerkeheftene. Vi hilste også på postverkets velkjente gravør, herr Sven Ewert, og fikk beundre flere av hans arbeider, bl. a. det danske kongejubileumsmerke.

Etter herr Strandells og mitt kåseri på møtet i «Postmuseums Vänner» var der en soupé i museets lokaler. Her hilste jeg bl. a. på major Hermann Schultz-Steinheil, formann for rikskomiteen for frimerkets dag. Svenskene har i ham en energisk og iderik leder som har nedlagt et betydelig og resultatrikt arbeid for populariseringen av vår hobby i Sverige. Jeg hilste også på redaktør Ernst Gillberg i «Nordisk Filateli» og redaktør Carl G. Ljungcrantz i «Svensk Filatelistisk Tidsskrift» og traff avtaler med begge om samarbeid mellom våre tidsskrifter.

En av mine mest interessante opplevelser hadde jeg da jeg overvar et møte i «Svenska Frimärksbytesforeningen». Møtet ble den kveld ledet av en av foreningens æresmedlemmer, Kamrer Ragnar Østblom. Jeg kan ikke benekte at jeg ble annet enn imponert da jeg kom inn i møtesalen og så at *samtlig*e tilstedeværende (ca. 50—60) var beskjeftiget med frimerker. Herr Østblom forklarte meg foreningens organisasjon og demonstrerte hvorledes byttesendinger ble oppsatt og avregnet. De hjelpemidler som benyttes hertil er noe av det mest praktiske jeg har sett og burde også bli innført her i Norge. Det er herr Østblom selv som har utarbeidet og etterhvert forbedret disse ting. På møtet her fikk jeg også hilse på herr Runo Cederqvist, som er redaktør av foreningens medlemsblad og som flere ganger også har skrevet i vårt tidsskrift.

Jeg vil tilslutt få takke alle svenske venner og bekjente som gjorde sitt til at reisen ble det den ble — et uforglemmelig filatelistisk minne. *Jarle O. Stensdal.*

Til samlerne.

Jeg anmoder herved eiere av større general- og specialsamlinger fra Europa ogjeller oversjøiske land om velvilligst å sette seg i forbindelse med meg. Oppgi land eller områder og om De er villig til å låne ut merker til tidsskriftet for klisjeer.

Redaktøren.

Utdrag av NORDNORSKE POSTHISTORISKE BLAD

Av båtposttidens saga.

Av postfullmektig E. B. ERIKSEN

Innledning.

I samferdslen på Nordnorge gjennom skiftende tider mellom dette folket, som bygger og bor i brede, smilende bygder, i vakre, skogklette eller i dystre stupbratte fjorder, ute på frodige øyer eller på nakne havskjær, har sjøvegen alltid vært kongevegen og til de siste tider allfarvegen for alt og alle, som skulle fram og tilbake. En noenlunde regelmessig trafikk til bestemte tider av året begynte først med jektebruket og i omtrent 400 år fra omkring 1450 til 1850, var dette den store hovedforbindelsen mellom sør og nord. I Nordlandene var det 111 jekter etter skipsskatten i 1563 og omtrent det samme 100 år etter tross for den store nød tid i begynnelsen av 1600 årene. Stevnetidene var de store frakte-, flytte- og reisetider. Det var tider til arbeid og ferie, til skjemt og glede, men også til savn og sorg, når ulykker inntraff, som i 1692 da 16 nordlandsjekter forliste på Stadhavet i et voldsomt uvær og mange mennesker omkom.

Nordlandspresten og dikteren Petter Dass skildret en slik tragedie i Nordlands Trompet:

*«Mig mindes vel og den ulykkelige' Stund
da henved femhundred' Kropper til Grund,
omkomne for Uveir paa Folden,
hvor ej kunde føres en Traad eller Klud,
af tusinde Sjæle som seilede ud,
kom peppe trehundred' beholden.»*

For dem som måtte fram utenom stevnetidene, var det å benytte båtskyssen eller skyssferden som den het. En forordning av 24. desember 1648 sier herom bl. a.:

«Paa hveer norske Miilvejs eller saa omtrent efter Stædernes Leilighed, skal holdes og skee Skifte, og paa hveer 3die Miil forordnes en smuk formuende Mand paa en god belejlig Gaard ved Alfarsejen tillands saavel som tilvands det næste Søkanten skee kand, som kand holde Gjæstgiveri, saa den Rejsende kand

bekomme nødtørftig Øl og Mad samt Lossement og Natteteleje, for saadan billig Betaling, som herefter skal formeldes.»

Jektefarten og båtskyssen var da gjennom lange tider de eneste samferdselsmidler inntil 1663, da den første beskjedne postforbindelse mellom Nordlandene og Sørnorge begynner.

Postbåtene var av nordlands- og bindalstypen av seksærings størrelse og i alminnelighet med tre roere eller røyerter og postekspressen, forløperen for de nåværende reisende postekspeditører, som hadde ansvaret for posten.

Kun den som har reist denne kyststrekning til alle årets tider eller har bodd ute ved havet, kan sette seg inn i det uendelige slit det var å ferdes langs kysten i all slags vær i åpne båter uten hus og dekk. Ingen fyrlamper lyste opp og viste veg, bebyggelsen var ytterst tynn, så det hjelpende lysglimt fra land som oftest uteble når det kunne være behov for det i storm og mørke. Når da de dagelange vinterstormer satte inn, eller til andre årets tider storm og voldsomme kastevinder kunne falle ut av fjordene, sterk strøm og opprørt hav møtte dem, da gjaldt det å vise sitt sjømannskap. Og ingen mestrer heller de små, gode nordlandsbåtene bedre i uvær enn nordlendingene. Det ble nok mange en kold og våt natt og dag på disse lange og tunge turer. Mange var det også som i denne postfart, som varte i ca. 200 år, satte livet til. Noen hjelp til de etterlatte ytet kongen sjelden, og i tilfelle var den, som lønnen, ytterst beskjedne. Men med nordlendingenes fatalisme sturte de etterlevende en dag eller to kanskje, og så var det for eldstegutten, som kanskje bare var 14—15 år, å ta fatt etter faren: «Det var så laga.» Men det burde være en hellig plikt for de postale myndigheter å hedre disse sjøens navnløse helter, kulturbærere og pionerer i postfarten i den til alle tider og på alle måter sterkt forsomte

landsdel, ved å reise dem et minnesmerke i form av et detaljert bokverk eller lignende. Det fortjener de sannelig likefullt som krigerske feltherrer.

Det eldste vitnesbyrd om at norske konger har forsøkt å vareta Finnmarks interesser er fra ca. år 1200 i den eldre Gulatingsloy, hvor det heter at håløygene skal stille og utruste 13 tjueseters skip og ett trettiseters, 7 i den søndre halvdel og 6 i den nordre, «thi de har vakthold øster». Det kan bare bety at de hadde vakthold mot bjarmene eller karelene. Men iallfall fra og med Håkon Håkonsson den gamle og til og med Håkon den femte knytter den norske statsmakt og kirke Finnmark til det øvrige rike gjennom kolonisasjon og lovgivning, oppføring av kirker og utbredelse av kristendommen, og ikke minst gjennom forsvaret. Således ble i året 1307 innvidd en kirke på Vardø av biskop Jørund, og omtrent samtidig ble Vardøhus festning bygget av Håkon den femte, det ene som et åndelig og det annet som et verdslig bolverk mot karelenes og russernes herjinger i Finnmark, og fastslo dermed at landsdelen var en integrerende del av riket. Vardøhus festning, som nå kun er et fortidsminnesmerke, har trofast oppfylt sin misjon, den har i mange hundre år vært landets vern mot øst.

I den firehundreårige natten, som foreningen med Danmark varte, var det bare en av kongene, Kristian den fjerde, som viste interesse for Nordnorge, ved at han først våren og sommeren 1599 seilte med en flåte på 8 skip til Vardøhus og Murmansk og dermed manifesterte kongens overhøyhet over landsdelen og samhörigheten med det øvrige rike, og dernest i hele sin regjeringstid arbeidet med å få fastsatt sikre grenser i øst mot Russland og Sverige.

Men dermed ble det og. I hele dansketiden ble landet vanstyrt etter beste evne og Finnmark fikk særlig føle det ved det ødeleggende Finnmarksmonopol, som bestod i over 100 år. Finnmark ble i denne tid utplyndret og avfolket, innbyggerne kom i en bunnløs gjeld til monopolinnehaverne, selv umyndige barn ble skyldnere for foreldrenes gjeld, mange sultet ihjel, enda flere ble nødt til å reise derfra.

Båtposten i den første tid.

Etter forslag av lensherren i Nord-

landene, Preben von Ahnen ble båtposten opprettet i 1663, altå 16 år etter at regelmessig postgang var igangsatt i det øvrige Norge. Denne båtpost mellom Trondheim og Vardø var i sin tid verdens lengste og mest slitsomme, regelmessige postrute, en strekning på omtrent 200 sjømil eller omtrent 1500 kilometer hver veg. I virkeligheten var strekningen lengere, da båtene som regel på grunn av sterk strøm eller vind måtte følge langs med land eller gjøre større avkroker.

Et forslag til postordning for Nord-Norge ble satt fram av lensherren P. Vibe i 1656, men det resulterte ikke i noe. Et senere forslag av rådmann i Trondheim, Marcus Jacobsen i 1665, resulterte heller ikke i noe, det siste punkt i hans forslag var en underdanig søknad til kongen om å få postmesterstillingen der. Forslaget ble oversendt kollegiet med kongens villige påskrift, men da von Ahnens forslag var bedre og passet bedre for landsdelen, og båtposten alt var satt igang, ble det intet gjort med det.

Den kongelige forordning, utstedt av Christian den femte, datert København 20. mars 1663, inneholder da bestemmelser for postordningen. Det skulle holdes 6 eller 9 mann på Bodø gård, hvor lensherren bodde. Tre av dem skulle befordre posten til Ervik fogdgård ved Harstad og tre andre derfra til Finnmark. Fra Bodø skulle tre mann føre posten sørover til Nesna eller Dønnes og derfra videre over Namdal til Trondheim. De måtte selv holde seg med båter og tilbehør og almuens skulle yte sitt bidrag til deres underhold, så kronen ingen utgifter fikk.

Som rimelig var møtte denne bestemmelse motstand med en gang. For den fattige almue ble disse nye byrder altfor trykkende. Når uvær eller andre hindringer kunne sette inn og alle disse folk ble liggende på en gård i dagevis kanskje, forstår en urimeligheten i en slik ordning. For å rette litt på dette misforhold tilsetter så stiftamtmanden i Trondheim allerede i 1665 postbønder nordover på omtrent samme vilkår som i det øvrige land.

Posten ble ført et par ganger årlig, men postførslen var i lange tider framover høyst uregelmessig. Årsakene var mange, men ingen av embetsmennene hadde den tilstrekkelige innsikt eller energi til å få rettet på forholdet.

Båtposttiden kan deles opp i tre hoved-avsnitt:

I. 1663—1743. Tidsrommet er preget av usikkerhet og tilfeldighet med mange mørke punkter i posttjenesten. Ingen visste når posten kom eller gikk. Dette skyldtes nok meget manglende forståelse av postens betydning for innbyggerne, især for handelsmennene, som skulle vareta landsdelens tarv, men framforalt kronens absolutte motvilje mot utgifter til dette foretagende i en så fjern landsdel.

Den norske fjellpost.

Av JOHS. JELLESTAD

I tilslutning til tidligere artikler om dette emne vil jeg få sitere en liten skildring om *Fjeldposten* skrevet av Bernt Lie i hans bok «Gabriel Selje».

«— Fjeldposten er kommet! Fjeldposten er kommet! Men Byen trængte ikke at vækkes. Allerede Hornsignalet nord i Sundet havde faat Folk ut av Sengene — hvis de havde været i dem — og ut av Husene —»

«Utfor Nordnæsset saaes Postbaaten, en fuldt bemandet Ottring med Flag i Agterstævnen. Den slet haardt paa Aarerne; —»

«Postbaaten havde slitt sig indom Havneskjæret og var dermed inde i Atkjippa. Aarene blev lagt ind, og den store Baat gled frem for Brygge-trappen. Med Styrstangen i Næven stod Postføreren opreist i Akterskotten. Det var en kjæmpestor Kvæn med flammende svart Skjeg; han havde Blankhat med Messingskilt og mørkeblaa Vadmelsdress, Hirschfänger ved Siden, to durable Pistoler i Beltet og Posthornet hængende i en Kjæde om Halsen. —»

«Baaten blev fortoiet og Postsækkene lempet over til «Søren Post» og hans Mænd, som bar dem op Trappen og læsset dem paa Haandkjerre. —»

«Saa steg den mægtige Herre (postføreren) selv iland. Han blottet Hodet og bukket dypt for Amtmanden, likesom for Foged og Sorenskriver. Nogen Ord veksledes; men han talte vanskelig Norsk. Amtmanden vinket ham av, og Kjæmpen gik indover mellem de vigende Tilskuere — uten at ha værdiget de øvrige Herrer i Kredsen et Blik —»

Etter dette kan en vel gjette seg til at stedet er Nordlands skjønn hovedstad Tromsø.

Vår kjente samlerkollega E. B. Erikssen i Tromsø skriver i en oversikt over

postbefordringen i Finnmark og Troms 1665—1865 i festskriftet i «Troms filatelistklubb» 1937:

«— Posten Haparanda—Naunu—Tromsø bragtes av gående fører til Markesnæs i Balsfjord og derfra tilsjøs til Tromsø og en tid om vinteren med rein til Balsnes. Turen tok ofte over 10 døgn. Veien fra Kilpisjärvi til Balsfjord var ytterst vanskelig og befartes kun av posten. Postruten ble derfor en tid lagt over Skibotn, hvor veien var bedre. Befordringen med rein skjedde da på 3½ til 5 døgn. Posten fra Naunu til Tromsø skulde gå annenhver onsdag og til Naunu og sørover den neste onsdag. Imidlertid var det umulig å få posten fra Tromsø til Naunu på 6—7 dager, hvorfor den blev liggende over i Naunu til neste post. Det blev dog senere ordnet slik at posten i Naunu ventet på posten fra Tromsø.

Tromsøfolk som skulde til utlandet eller Sør-Norge reiste som regel om vinteren over Naunu—Haparanda. I Tromsø meldtes denne posts komme ved at en mann gikk omkring i byens gater og ropte: «*Fjeldposten er kommet!*»

Endelig siterer jeg hva Oscar Sund skriver i «Norge vårt land» om denne postgangen:

«Fra 1804 fikk Tromsø regelmessig postforbindelse sjøveien sørover, båtpost hver tredje uke fra «Nordlandets Postkontor» i Bindalen. Posten føres i småbåt med to «røyerter» foruten selve postføreren. Det hendte at posten tok 5 à 6 uker fra Oslo. Men allerede 6 år tidligere var der ordnet med en noe raskere vinterpost som gikk med ren- og hesteskyss via Alta—Haparanda. Den gikk ganske visst bare 6 ganger hver vinter, men med den kom posten til Stockholm på bare 4 uker.

Etter disse opplysninger skulle det være klart hva *Fjeldposten* er og i hvilken postroute den har fungert. Etter Oscar Sunds anførelse var den opprettet «seks år før 1804» altså i 1798. Om den i folkemunn ble kalt «Fjeldposten» alt så tidlig, er ikke godt å si, om det enn er rimelig.

Det synes godtgjort at det var i Tromsø dette navnet har oppstått og at det må ha vært et populært navn på postføringen over land fra Haparanda. Da frimerker seinere kom i bruk har den ekstrataksten som sikkert har vært krevd for befordring over fjellet blitt løst i form av de Fjeldpost-merker som enkelte samlere idag er så heldige å eie. Disse merkene må vel betraktes som en slags privatmerker i likhet med Bypostmerkene, men dette er det ikke mulig å ha noen sikker mening om sålenge der ikke fins noen offisielle dokumenter om saken.

nyheter

BELGIA

Ny serie med tillegg til inntekt for kampen mot tuberkulosen:

10 + 15 c. mørkgrønn

20 + 20 c. lilla

60 + 25 c. brunsvart

70 + 30 c. grønn

75 + 50 c. brun

1.— + 75 c. fiolett

1.50 + 1.— frc. rød

3.50 + 1.50 » mørk blå

5.— + 45.— » rødfiolett

Ny serie med tillegg til inntekt for krigens offer:

10 + 15 c. orange

20 + 20 c. fiolett

60 + 25 c. mørk brun

70 + 30 c. grønn

75 + 50 c. lys brun

1.— + 75 c. grønn

1.50 + 1.— frc. rød

BULGARIA

Med innskrripsjonen «9. mai 1945».

10 leva brun/grønn

50 » rød/grønn

DANMARK

Av de nye Kongemerker er følgende kommet med overtrykket «Postfærge»:

30 øre orange

40 » blå

50 » grå

FINNLAND

Tilleggsverdier i «Løvetypen»:

2 mk. grønn

3 » orange

5 » lilla

6 » rød

10 » blå

I anledning av komponisten Jean Sibelius' 80-årsdag (8.12.45) er utkommet et merke:

5.— Mk. mørkgrønn

Årets Røde Kors serie er utkommet i følgende verdier:

1.— + 0.25 Mk. blå, fiskere

3.— + 1.25 » brun, bondekvinne

5.— + 1.25 » rød, bonde

10.— + 2.50 » blå, tømmerfløtere

HELLAS

Til minne om landets befrielse er utkommet to merker med tekst: «OXI (nei) 28. okt. 1940»:

20 d. rødorange

40 d. blå

En ny serie i ensartet utførelse:

1 d.

3 d.

5 d.

10 d.

20 d.

50 d.

100 d.

200 d.

LICHTENSTEIN

Til inntekt for det lichtensteinske Røde Kors er utkommet 3 merker:

10 + 10 rp. lysbrun

20 + 20 » brunrød

1.— + 1.40 frc. gråblå

LUXEMBURG

Årets Caritas serie er kommet med 4 merker:

20 + 30 c. oliven

1.50 + 1.— frc. lys brun

3.50 + 3.50 » blå/beige

5.— + 10.— » mørk brun

NEDERLAND

I år er der påny kommet en serie «Voor het Kind» i 5 verdier:

1½ + 2½ c. mørk grå

2½ + 3½ c. blågrønn

5 + 5 c. brunlilla

7½ + 4½ c. lysrød

12½ + 5½ c. mørk blå

PORTUGAL

Med portrett av president Carmona er utkommet en ny serie:

10 c.

30 c.

35 c.
50 c.
1.— Esc.
2.— »
3.50 »

ROMANIA

Her fortsetter stadig nye serier med tilleggs-
beløp å komme ut.

Til fordel for «Fundatia Regele Carol I»:

20 + 80 Lei orange
25 + 75 » blågrå
35 + 65 » brun
75 + 125 » lys blå

I anledning av «Arlus» kongressen 20. mai
1945:

20 + 80 Lei grønn
35 + 165 » rød
75 + 225 » blå
80 + 420 » mørk brun

Ny serie med tillegg for Røde Kors:

4.50 + 5.50 Lei
10.— + 40.— »
15.— + 75.— »
20.— + 80.— »

Til fordel for idretten:

12 + 188 Lei brungrå
16 + 184 » lys blå
20 + 180 » blågrønn
32 + 168 » lilla
35 + 165 » grønnblå
200 + 1000 » lys blå

Til fordel for gjenoppbyggingen:

100 + 400 Lei rød
200 + 800 » blå

SAMBANDSSTATENE

Til minne om den avdøde guvernør i New
York, Alfred E. Smith :

3 cents lilla

Erindringsmerke for kystvaktens innsats:

3 cents lys blå

Erindringsmerke i anledning av staten Texas'
opptagelse i Unionen:

3 cents mørk blå

SPANIA

Nytt luftpostmerke med portrett av Garcia
Morato:

10 pesetas grønn

SVEITS

Til minne om 200-årsdagen for den kjente sveitsiske pedagog Johann Henrich Pestalozzis fødsel 12. januar 1946:

10 rappen mørk fiolett

Det samme merke er utkommet med påtrykket B. I. E. (Bureau International d'Education).

TSJEKOSLOVAKIET

Med portretter av presidentene Masaryk og Benes samt general Stefanik:

30 h.

60 h.

1.20 K.

3.— K.

5.— K.

10.— K.

To merker med tilleggsverdier utgitt i anledning av verdenskongressen for studenter i Prag den 17. november 1945:

1.50 + 1.50 K. lys rød

2.50 + 2.50 K. lys blå

Av «lindebladsserien» finnes, i tillegg til de i desembernummeret nevnte værdier, også følgende:

10 h. gråsvart

60 h. blå

80 h. rød

10, 30, 50 og 60 h. foreligger i dyptrykk, 60, 80 h., 1.20, 3.—, 5.— K. i ståltrykk.

TYRKIA

I anledning av folketellingen 1945 er utkommet

4 merker:

4½ kursus

9 »

10 »

18 »

TYSKLAND

Den komplette «A. M. Post» serie består av følgende verdier:

I lite format:

3, 4, 5, 6, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 pf.

I stort format:

30, 40, 42 og 50 pf.

UNGARN

Veldedighetsserie med portretter i dobbeltmedaljonger:

2 + 3 p. lys brun

3 + 3 p. rød

4 + 4 p. mørk lilla

6 + 6 p. grønn

10 + 10 p. karmin

15 + 15 p. mørk grønn

20 + 20 p. » brun

40 + 40 p. blå

Lektor M. Hauge, Tønsberg.

Lektor M. Hauge er jo forlengst et så godt kjent navn innen norske filatelistkretser at noen presentasjon egentlig ikke er nødvendig. Den 22. februar fyller han imidlertid 60 år, og denne anledning bør selvfølgelig ikke passere upåaktet.

Det er ofte blitt sagt at den som har meget å gjøre har rekke alt. Slik er det med lektor Hauge, hvis virkefelt er meget omfattende, og det er nesten ufattelig at han får tid til å dyrke sine mange interesser. Som filatelist kan det sies at han er både generalsamler og spesialist, administrator og foredragsholder. Blant hans omfattende samleområder er jo hans Ungarn-samling kjent selv utenom Norges grenser, og hans grundige artikkelserie om Danmarks frimerker forteller jo med all tydelighet at han tar sine filatelistiske studier alvorlig.

I sin egen klubb, Tønsberg Filatelistklubb, kan man nesten si at han må ansees som permanent styremedlem. I klubbens 20 årige historie har han stått som formann i 6 år, og i mesteparten av den øvrige tid har han hatt et eller annet verv innen styret.

Lektor Hauge er en av de trofaste filatelisten, som aldri svikter sin hobby og som alltid forsker på nye felter. Det er kanskje nettopp denne hans allsidighet som gjør at han er en så nyttig mann innen vår krets. La oss håpe at han ennå i mange år må bevare sin enestående arbeidskraft, og med det ønske hilser vi og gratulerer den spreke 60-åring.

Eug. Hanssen.

HVEM er HVEM _____ på frimerkene ?

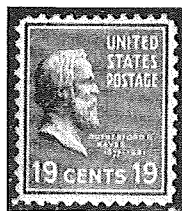
Ved redaksjonssekretær PER GRAMBO

AMERIKANSKE PRESIDENTER

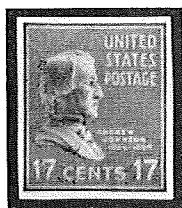

Pierce, Franklin, (1804—69), 1827 sakfører i New Hampshire, 1833—37 i Representantenes hus, 1837—42 senator, deltok i krigen mot Mexiko 1847, ble brigadegeneral, 1853—57 president, valgt av demokratene, støttet kraftig sydstatsinteressene, skjønt selv ny-englender, virket for

braskabillen 1854 og innførelsen av slaveriet i Kansas.

Hayes, Rutherford Birchard, (1822—93), advokat, under Borgerkrigen general, 1867—73 guvernør i Ohio. Valgtes 1876 av republikanerne til president for 1877—81 og tiltrådte embedet etter en meget omtvistet avgjørelse av valgets gyldighet. Han var personlig måteholden og virket for fred mellom Nord- og Sydstatene, men formådde ikke å stanse det republikanske partis korrupsjon.

Johnson, Andrew, (1808—75), fikk en tarvelig oppdragelse, den eneste amerikanske president som aldri hadde gått i skole, var skredder og like til sine siste år sydde han sitt eget tøy, fikk i skredderstuen lesning og undervisning av sin egen kone, senator i Tennessee 1841—43, unionsrepresentant 1843—53, guvernør i Nord-Carolina 1853—57, deretter unionssenator. Var 1861 den eneste sydstatssenator som hevdet unionens uoppløselighet, valgtes derfor 1864 til visepresident og ble etter Lincolns mord president 1865—69.

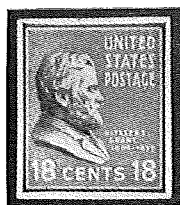
Som tro unionsmann forlangte han slaveriets avskaffelse i alle sydstater, men når dette oppfyltes mente han som demokrat at statene skulle bevare sin selvstendighet og gjeninntrø i Unionen uten straff. Han kom derved i strid med den republikanske kongress, tiltaltes for grunnlovsbrudd, men ble frifunnet 1868. Den eneste president som var på nippet til å bli avsatt. Hans rettsinn og ubestikkelighet var ubestridelig tross angrepene på ham fra begge sider. Han var på en gang ivrig unionspreget og utpreget demokrat.

Garfield, James Abraham, (1831—81), 1859 senator i Ohio, ved Borgerkrigens utbrudd samlet han et regiment frivillige på Unionens side. Utmerket seg ofte, især som Stabssjef ved Chickamauga 1863, ble derpå general og samme år medlem av Representantenes hus, hvor han hurtig vant innflytelse ved sin store veltalenhet og ble en av det republikanske partis ledere. 1880 valgt til president, tiltrådte 1881, men ble noen måneder seinere såret av en eventyrer Guiteau og døde i september.

Arthur, Chester Alan, (1830—86), var fra sin ungdom medlem av det republikanske parti, 1871 ble han tolldirektør i New York, men ble avsatt 1878, fordi han ikke kunne eller ikke ville stanse den omsegripende korrupsjon i tollvesenet. 1880 ble han Unionens visepresident, og da Garfield ble myrdet 1881 ble han president inntil 1885.

Grant, Ulysses Simpson (1822—85), gikk krigsskolen i West Point, utmerket seg i den mexikanske krig, derpå en tid bonde, oberst, seinere øverstkommanderende for alle nordstattroppene under Borgerkrigen, vant flere glimrende seire, bl. a. ved Shiloh, Vicksburg, Chattanooga og Richmond.

Gjennomførte med stor kraft Sydstatenes rekonstruksjon 1866—67, president 1869—77. Nedsatte skattene, forminsket statsgjelden, tvang Sydstatene til å vedta slaveriets avskaffelse og alminnelig stemmerett. 1872 avsluttet han Alabamasaken med England heldig og gjenvalgt samme år til president, men ble ikke gjenvalgt tredje og fjerde gang han stillet seg til valg. Foretok en reise til Europa og Asia 1877—79. Tapte ved spekulasjon hele sin formue 1884.

Cleveland, Grover, (1837—1908), advokat, 1881 mayor i Buffalo hvor han reorganiserte forvaltningen, 1882 valgt til guvernør i New York, utmerket seg ved uegennyttighet, energi og stort administrasjonstalent, gjennomførte orden og sparsomhet, 1885—89 president valgt av demokratene, styrte upartisk, forbedret administrasjonen og søkte å stanse partikorrupsjonen og det ødsle missbruk av statens midler. Falt 1892 mot republikaneren Harrison, gjenvalgtes som president 1893—97. Frihandelsmann og bimetallist. Reformerte forvaltningen ytterligere og embetene gjordes delvis uavhengig av regjeringsskifter. Gikk 1893 over til gullmyntfoten, fikk opphevet Shermanbill.

Annuleringsstempler på Sveriges frimerker 1858-72.

Af MARTIN JØRGENSEN, Odense.

Selv om der i Norge, samt her i Danmark, er et godt Samleromraade i vore gamle Stempler, især Ring Nr. Stemplene, saa har mange Samlere i de senere Aar fæstet Opmærksomheden paa de svenske Stempler, her er ogsaa en Rikholdighed at arbejde med, og kan nogle af de norske Samlerbrødre, her gennem min Fortegnelse finde nogen Hjælp i deres Arbejde ved Sammenbringning af en svensk Stempelsamling, saa er min Hensigt naaet.

Pioneren paa samlandet af svenske Stempler var Professor Astley Levin, der i 1919 udsendte sit Værk «Förteckning å Sveriges Postanstalter 1636—1910, jämte data för deras öppnande och er indragande.»

Levins Samling, der efter hans Død, kom til Sveriges Postmuseum, var oplagt efter den Metode, 1 Stempel fra hvert Aar Stemplettet havde været i Brug paa Postkontoret; unægtelig et stort Maal, men Levin lagde en stor Grund, hvorpaa Postmuseet og dets Venner kunde fortsætte, og mange Samlere har høstet Fordele af Levins Viden.

Ud fra Levins Metode begyndte jeg Aar 1923 min svenske Stempelsamling, og skaffede mig et Frimærkemateriale af ca. 80 000 Stk. 12 Øre Vaaben deraf ca. 10 000 Stk. Breve; ved mine Mancolisters Hjælp kom der ogsaa meget Materiale ind, endelig indkøbtes nogle ret gode Stempelsamlinger.

Med Levins Postanstaltsfortegnelse som Hjælp kunde Samlingen opsættes i Orden, og efterhaanden blev Sjældenhedsgraden af Stemplerne mig saa bekendt at jeg i Aarene 1931 og 32 i «Den danske Filatelist» publicerede min Stempelfortegnelse over Stemplene 1858—72 samt Stemplerens Sjældenhedsgrad med Punktbetegnelse, en Metode der var mig kendt fra Østrig.

Dette Forsøg skaffede mig en Kontakt med flere Samlere, ogsaa i Sverige, det var hovedsagelig Mancolister disse øn-

skede ekspederede. Med yderligere Kendskab til Materialet publiceredes i 1937 Stempelfortegnelse Nr. 2 i «Dansk Filatelistisk Tidsskrift».

I denne nu tredie publicerede Fortegnelse, er den Gamle Stavemaade i Stempelteksten brugt, samt de gennem 8 Aar gjordte Erfaringer udnyttet ved Udarbejdelsen; hvor der har været brugt fir-kantede Stempler er der mærket med [] efter Postkontorets Navn, rundt Stempel mærkes med O, Straalestempel se Afbildningen, med X, disse særlige Stempler tildeltes nogle Brevsamlingssteder. Aarstallene efter Navnet er de Aar Stempeltypen har været i Brug. Punkterne efter Aarstallene er Kendetegnet for Sjældenhedsgraden, saaledes . regnes = godt .. = sjældent ... = meget sjældent = Rariteter = kun kendt i enkelte Eksemplarer. Hvor der er ? betyder det at der ikke er kendt noget Eksempel af Stemplettet, men det er tildelt Poststationen. Hvor intet Punkt er afsat er Stemplettet almindeligt.

Iøvrigt vil jeg bede de norske Samlerbrødre venligst forstaa, at mit Arbejde ikke maa betragtes som fuldkomment, det er kun i Forsøgsstadiet, der vil ad Aare stadigt komme Ting frem der nødvendiggør Forandringer i min Fortegnelse, for alle Oplysninger i den Retning er jeg alle meget taknemlig, ligesom det vil være mig en speciel Glæde, at besvare eventuelle Forespørgsler, kun skal jeg bemærke at Dubletmateriale ejer jeg ikke mere, og kan følgerigt ikke ekspedere nogen Mancoliste.

Odense, Rugaardsvej 108. Juli 1945.

Martin Jørgensen.

Alanäset O 1866—72 ---

Alfta O 1870—72 -

Alfvesta O 1863—72

Alingsås [] 1858 ---- O 58—72

Amnerød O 1866—71 ---

Andersløf O 1861—72 -

Ankersrum O 1865—72 -
 Arboga [] 1858—62 O 61—72 -
 Arbrå O 1865—72 -
 Arjeplog O 1865—72 --
 Arvidsjaur O 1861—72 ---
 Arvika O 1858—72
 Askersund [] 1858—59 -- O 60—72
 Askerød O 1866—72 -
 Asmundtorp O 1870—72 --
 Avesta [] 1858—59 -- O 61—72
 Backa [] 1858 ----
 Backe O 1864—72 -
 Bengtsfors O 1870—72 --
 Berg O 1865—72 -
 Bergsbrunna X 1866—69 ---- O 68—72 -
 Bergsjö O 1870—72 -
 Bergvik O 1872 ---
 Bernshammer 1869—72 --
 Bie O 1861—72 --
 Billeberga O 1865—72 --
 Bjurholm O— 1861—72 ---
 Bjersjölagård O 1866—72 -
 Bjästa O 1861—72 --
 Björneborg O 1866—72 -
 Boda O 1871—72 --
 Boden O 1861—72 -
 Bograngen 1871—72 --
 Bollnäs [] 1858—60 - O 61—72
 Borensberg O 1861—72 -
 Borgholm [] 1858 -- O 62—72
 Borgstena X 1863—68 ---- O 68—72
 Borgvik O 1869—72 -
 Born X 1867—69 --- O 68—72
 Borås O 1858—72
 Boxholm O 1858—72
 Brotthby O 1862—72 --
 Brunsberg O 1871—72 --
 Brösarp O 1861—72 -
 Burgsvik [] 1858—63 -- O 64—72
 Burseryd O 1868—71 --
 Burträsk O 1869—72 --
 Båstad [] 1858—59 -- O 60—72
 Bäck O 1863—66 ---
 Bästhult O 1863—64 ---
 Böda O 1861—72 --
 Calmar O 1858—72 --
 Kalmar O 1865—72
 Carlsborg [] 1858—63 O 59—63 --
 Karlsborg O 1864—72
 Carlshamn O 1858—69
 Karlshamn O 1869—72
 Carlskoga O 1858—66 -
 Karlåkoga O 1867—72
 Carlskrona O 1858—70
 Karlskrona O 1871—72
 Carlstad O 1858—72
 Charlottenberg O 1865—72 -

Christianstad O 1858—72
 Christinehamn O 1858—72
 Cimbritshamn [] 1858—61 - O 61—72
 Cimbrishamn O 1872 --
 Dalarö [] 1858 ---- O 58—72 -
 Dalkarlså O 1865—72 -
 Degerfors i Vesterbotten X 1866—67 ---- O
 1868—72 --
 Degerfors i Värmland O 1866—72 --
 Delsbo O 1868—72 ---
 Dorotea O 1865—72 ---
 Drottningholm O 1858—72 --
 Dufed O 1865—72 -
 Dylta X 1863—69 ?
 Dyltabruk O 1868—72 ---
 Dylta Station O 1868—72 ---
 Edane O 1871—72 --
 Edebo O 1862—72 -
 Ekeberga O 1872 ---
 Ekolsund O 1858—72
 Ekeshö O 1858 ----
 Eksjö O 1859—72
 Elfdalen O 1863—72 -
 Elfbryn O 1865—72 ---
 Elgarås O 1868—72 --
 Elmhult O 1862—72
 Engebacken O 1870—72 ---
 Engelholm O 1858—72
 Engelsberg O 1865—72 --
 Enhörna O 1866—72 -
 Enköping O 1858—72
 Enviken O 1870—72 -
 Eringsboda O 1872 ---
 Eskilstuna O 1858—72
 Eslöv O 1863—72
 Esperöd O 1866—72 --
 Essunga O 1861—72 ---
 Fagerhult O 1864—72 --
 Fagerås O 1871—72 --
 Falkenberg [] 1858—63 -- O 66—72
 Falköping O 1858—72
 Falköping-Ranten O 1863—72 -
 Fahlun O 1858—63
 Falun O 1864—72
 Fellingsbro X 1863—69 --- O 68—72 -
 Figeholm O 1865—72 --
 F: Philipstad [] 1858—61 - O 61—69
 Filipstad O 1869—72
 Finnerødja O 1862—72 -
 Finspång O 1870—72 --
 Fiskebäckskil O 1869—72 --
 Fjäl O 1869—72 --
 Fjellbacka O 1859—72
 Flen O 1863—72
 Fliseryd O 1866—72 -
 Floda, Kopparbergs Län, navnet
 18 mm. O 1862—72 --

Streif av

SAMBANDSSTATENES SAGA

3 foredrag holdt i Bærum Filatelistklubb

Fortsatt fra nr. 1 1946.

En av de største seirene i disse årene som vekslet mellom seir og nederlag, hentet amerikanerne seg ved Bennington i 1777. I brodden for en styrke på 500 mann falt kaptein John Stark i ryggen på den engelske oberstløytnant Baums tropper og gikk til angrep på disse fra alle kanter. På engelsk side deltok mange indianere, men disse flyktet allerede tidlig i kampen. Seinere på året ble imidlertid amerikanerne fullstendig slått ved Brandywine, og dette førte til at Philadelphia ble besatt av britene. Ved Germantown hentet de seg også et smertelig nederlag.

Alle som har lest Coopers indianerbøker i guttedagene, særlig de spennende «Lærstrømpafortellinger» husker helten fra disse bøkene, Daniel Boone, eller Natty Bumpo som han gjerne ble kalt. Han var blant de første som trengte inn i Ohiodalen østfra i lag med noen andre jegere og rydningsmenn, og fra Ohiodalen gikk ferden videre til Kentucky. Her i Kentucky ble nybygget Transylvania grunnet. I sjuårskrigen mellom Frankrike og England tok indianerne franskmennenes parti for å verge landet sitt mot de framtrengende nybyggere fra Virginia. Etter avståelsen av Canada gikk indianerne i forbund med engelskmennene av samme årsak. Disse indianerkrigene sakner sidestykke i villskap og grusomhet, men bleikansiktene stod i grunnen ikke tilbake i så måte; enkelte krøniker vil tilmed ha det til at det var de hvite som først tok til med skalpjakten.

Den engelske armeen som rykket østover fra Canada ble anført av general Burgoyne som hadde inntatt den viktige festningen Ticonderoga og forfulgte nå general Sullivaans tropper som trakk seg tilbake mot øst. Under tilbaketog gjorde amerikanerne alt mulig for å sinke fien-

dens frammarsj. De veltet svære tømmerstokker over vegene, ødela bruene og klarte å oppholde fienden så lenge at de fikk tid til å samle nye troppestyrker fra koloniene i Ny-England. Nå ble general Burgoyne angrepet fra alle kanter og når han minst ventet det, og han eslet seg derfor å trekke seg tilbake til Canada med styrkene sine. Men da han fant overgangen over Hudsonfloden sperret, hadde han ikke annet å gjøre enn å slå leir ved Saratoga i påvente av forsterkninger. Denne leiren lå sterkt utsatt for fiendeatak, og i daggryingen den 11. oktober mens skodden lå tett over markene og elva, lyktes det amerikanerne å overmanne vaktpostene ved elveoset. Deretter tok de alle båtene og proviantbeholdningene til engelskmennene. Dagen etter oppdaget disse at de var kringsatt på alle kanter av en tallmessig overlegen motstander. Det fantes ikke et sted i leiren der de var trygge for ilden fra fienden. Den 13. sendte general Burgoyne bud at han ønsket å åpne fredtinging (272), og gjennom disse forhandlinger lyktes det ham å oppnå fri gjennommarsj til Boston med sikkert leide sjøvegs til England. Til gjengjeld måtte han gi høytidelig løfte om aldri mer å ta del i krigen i Nordamerika. Den 17. oktober var fredssemja bragt i orden, og et kompani amerikanske soldater marsjerte inn i leiren til tonene av «Yankee Doodle», mens engelskmennene som både var forstøkt og bitre over denne skammelige overgivelsen la fra seg våpnene etter hvert som de forlot leiren.

Denne storslagne seiren brakte krigen til et vendepunkt. Budskapet om amerikanernes storverk vakte voldsom begeistring over hele landet, som på grunn av alle vanskene og motløsheten trengte vel til en slik oppmuntring. Pengevesenet var

i et eneste uføre og tilstanden innen hæren så dårlig som vel mulig. Ved overgangen til vinteren 1778—79, skjønte general Washington at troppene trengte til en høyst fortjent hvil, men spørsmålet var hvordan han skulle klare seg vinteren gjennom uten det mest nødvendige utstyr og likevel makte å holde fienden stangen. Etter nøye overlegg eslet han seg til å slå opp vinterkvarter i Valley Forge, om lag 21 engelske mil fra Philadelphia, der engelskmennene befant seg. De vidstrakte skogene her i Valley Forge bød etter hans mening på gode forsvarsmuligheter og strategiske fordeler. Hit slepte de utmattede og forsultne soldater seg, nesten klæsløse og uten både telt og tepper til vern mot kulden. Mange av soldatene eide tilmed ikke sko på bena og lot blodfar etter seg i snøen. Etter 19 dagers marsj nådde de fram, og nå satte Washington dem til å hogge tømmer og lafte opp mannskapsbrakker for vinteren. Misnøye og motløshet tok til å bre seg hos soldatene, som ikke hadde fått lønnen sin utbetalt på lange tider. Dessuten var matrasjonene snaue på grunn av det dårlige transportsamband. Washington selv (274) var utsatt for sjikaner og meinråd både åpenlyst og anonymt. Tilmed kongressen mislikte at han slo seg til ro for vinteren istedenfor å jage bort fienden, som bare var en snau dagsmarsj vekk og levde herrens glade dager i Philadelphia.

Trass i alle vansker og hindringer som ble lagt i vegen for ham lå Washington ikke på latsiden denne vinteren. Han gikk i gang med å organisere hæren, og var så heldig å kunne knytte til seg erfarne og dyktige offiserer. Som generalinspektør ble baron von Steuben utnevnt. Han var 47 år gammel og hadde tjenestegjort som prøyssiske offiser i sjuårskrigen under Fredrik den Store. Von Steuben foregikk de andre offiserer med et utmerket eksempel og gav seg straks i ferd med å gi troppene en grundig utdanning i våpenbruk og kampfoteknikk. I disse ferdigheter innførte han helt nye reformer, som seinere kom amerikanerne til stor nytte.

Ved forespørsler

til tidsskriftet m å svar-
porto vedlegges.

BOKER og Tidsskrifter

Editors of philatelic works are requested to kindly send review copies to the following address:

Livres pour compte rendu, journaux etc. doivent être adressés à:

Die Herren Verleger von philatelistischen Arbeiten werden ersucht, Rezensionsexemplare davon an die untenstehende Adresse gef. zu senden:

NORSK FILATELISTISK TIDSSKRIFT
Postboks 46, Høvik

THE POSTMARKS AND PROVISIONAL STAMPS OF THE FAROE ISLANDS.

R. King-Farlow. Særtrykk etter *Philatelic Journal of Great Britain*. 185 x 245 mm. 16 sider. London 1945.

Forfatteren gir en sammenhengende oversikt over postens utvikling og de frimerker som har vært brukt på Færøyene. Det har vært skrevet svært lite om postutviklingen på disse øyene og til tross for at arbeidet er utført under krigen, altså uten adgang til de danske kilder, kan neppe denne samling av oppgaver suppleres i nevneværdig grad. Heftet inneholder også kart over øyene og en sammenstilling av poststeders navn på dansk og færøysk. Det er et meget interessant arbeid som vil være grunnleggende for framtidige studier, og da dette samleområde er meget populært her hos oss var det ønskelig at flest mulig kunne anskaffe heftet.

I. I. J.

«Der gik 60 Aar» 1885—1945. N. S. Nedergaard & Søn, Skive.

Det kjente danske frimerkefirma N. S. Nedergaard & Søn, Skive, feiret den 1. desember sitt 60 års jubileum. Det har i den anledning utgitt et delikat litet jubileumsskrift, forfattet av «gamle» N. S. Nedergaards sønn Niels Nedergaard, og

han gir i det et sjarmerende bilde av sin strevsomme og nøysomme bestefar hvis motto var «den gode Vare til den rimelige Pris». Mange norske filatelister — både eldre og yngre — har i årenes løp vært i forbindelse med Nedergaard & Søn. Det er godt å vite at et slikt firma fremdeles eksisterer i en tid da enhver sigarhandler tror han kan gjøre «forretninger» i frimerker. Vi sender firmaet våre beste ønsker om fortsatt framgang, til sitt eget og filateliens beste.

St.

«Filatelistiske Raad. Samler Kultur». Av J. Schmidt-Andersen. Stella Filatelist Forlag A/S, Kjøbenhavn. 15 sider. Pris kr. 1.—.

Det nystartede danske filatelistiske forlag Stella har til hensikt å utgi en rekke håndbøker og kataloger og som den første i serien er nettopp kommet «Filatelistiske Raad» av arkitekt J. Schmidt-Andersen. Boken gir en rekke råd angående innsetting og oppbevaring av brukte og ubrukte merker som både nye og gamle samlere ikke kan lese ofte nok om. Bokens spesielle interesse ligger imidlertid i uttalelsene angående merkenes montering. Forfatteren sier i forordet: «Filateliens betydning for mange mere enn blot en Tilfredsstillelse af Trangen til at Samle, den kan tillige give sin Dyrker store Glæder gennem Udfoldelsen av ofte latente Evner; for mig er Beskjæftigelsen med visse Udgaver og Mærker en æstetisk Nydelse.» Arkitekt Schmidt-Andersen kommer her inn på en side av filateliens som har vært sterkt neglisjert, men som i de seinere år har meldt seg med stadig større styrke. Det er derfor i pakt med denne uttalelse at han ofrer $\frac{2}{3}$ av sin lille bok på råd angående montering av frimerkene. En del av disse råd kan være gjenstand for diskusjon og mange vil vel ikke være enige i alle. Jeg anbefaler dette lille skrift til alle som er interessert i den estetiske side ved filateliens.

St.

Suomen Postimerkkilehti - Katalog over Finlands frimerker. 36 sider. Pris 40.— Mk.

Denne utmerkede lille katalog som også omfatter Aunus, Ingermanland og Karelenutgavene har for oss bare en drawback — den er avfattet utelukkende på

finsk. Imidlertid kommer en langt ved hjelp av avbildningene. Ved nesten alle merker er opplagstallet angitt. Prisene viser tydelig at inflasjonen er i full marsj.

St.

Beskrivning över tillverkningen av svenska postverkets brevkort, kortbrev och frankokuvret av lektor, fil. doktor Hugo Olsson. 30 sider. Pris kr. 1.—.

Som nr. 24 i «Meddelanden från Postmuseum» er ovennevnte interessante beskrivelse nettopp utkommet. Det er en beskrivelse av framgangsmåten for trykkingen, og altså ingen katalog over selve helsakene. En slik katalog har Generalpoststyrelsen besluttet mimeografert i 40 eksemplarer. Dette skrift som vil være av interesse for alle samlere av Sveriges helsaker fåes tilkjøps ved henvendelse til Kungl. Generalpoststyrelsens Bibliotek, Stockholm 1.

St.

Afa Frimærkekatalog 1946. 112 sider. Pris kr. 2.—.

Denne kjente katalogen, som her i Norge har fått en betydelig utbredelse, framtrer i år i et sterkt forminsket format. Utgiverne opplyser at årsaken til dette er at de av Varedirektoratet var blitt pålagt å nedskjære katalogen til $\frac{1}{3}$ av siste års størrelse. De har derfor i år valgt å utsende katalogen som en skandinaviakatalog med et tillegg for 1945/46 for de land som katalogen omfattet ifjor. Når unnatas Finnland og nyere Island ser prisene ut, ikke bare til å holde seg, men også til å stige. Noen norsk utgave av katalogen kommer ikke i år.

St.

Erik Crone: Auksjonskatalog nr. 55 for auksjon 3.—9. februar.

Katalogen omfatter ialt 1459 nummer, vesentlig Vest- og Nord-Europa og hvor selvfølgelig Danmark og Island dominerer. Det er jevnt gode merker som skal opp til auksjonen. Objektene er anført med katalogpriser, vesentlig fra Afa, men for dem som ikke er tilstede ved auksjonen får katalogen først sin verdi ved at der utsendes en fortegnelse over de oppnådde priser.

St.

Fra Generaldireksjonen for det sveitsiske postverk har vi mottatt en usedvanlig delikat utført kalender for året 1946 i spiralbind. Det er en av de vakreste trykksaker vi har sett på lang tid og den vitner ikke bare om det høye nivå som den sveitsiske typografi står på, men også om den vekt det sveitsiske postverk legger på å stå i intim kontakt med sitt publikum. I glimrende utførte fotografier og tegninger forteller den om alle de tjenerster P. T. T. utfører og om den organisasjon som står bak.

St.

Mottatte tidsskrifter:

BALAZZE MAGAZINE

Nr. 42 — januar.

Artiklen om de belgiske poststempler fra 1849—1914 fortsetter. Likeledes diskusjonen om nye «nytrykk» av de belgiske frimerker.

DANSK FILATELISTISK TIDSSKRIFT

Nr. 1 — januar.

G. Lundegaard Nielsen fortsetter sin artikkel om «Danmarks Frimærker 1851—75». Ellers er tidsskriftet fylt med dønninger fra den store strid om merkene fra Færøyene og Grønland.

FILATELISTICKI VJESNIK

Nr. 3—12. Mars—desember.

Begivenhetene har vel forhindret tidsskriftets regelmessige utgivelse. Det kommer derfor med et nummer på ikke mindre enn 105 sider. Det inneholder en fullstendig katalog over republikken Jugoslavias frimerker. De er allerede kommet opp i 256!

FRIMÆRKE NYT

Nr. 1 — januar.

Oberstløytnant Max Nørgaard fortsetter sin artikkel om luftposten i Sverige og Georges Madelung har en ny kraftartikkel i anledning av Færøypriorisierene.

FRIMARKSNYTT

Nr. 1 — januar.

En artikkel av ingeniør E. Wahlstrøm om «Finlands emissioner i rysk typ 1901—1917» begynner.

FRIMÆRKESAMLEREN

Nr. 2 — februar.

Diskusjonen om Færøypriorisierene fortsetter. Illustrasjoner av de premierte utkast til den danske «frihetsserie».

GIBBONS STAMP MONTHLY

Nr. 5 — januar.

L. N. og M. Williams skriver om poststemplene «Used Abroad». Anmeldelse av merker fra okkuperte land fortsetter.

HET POSTZEGEL

Nr. 1 — januar.

Bob E. J. Slachmuylders gjør et forsøk på å sette opp et farge- og nyansekart med eksempler fra frimerker.

INDIA STAMP JOURNAL

Nr. 12 — desember.

Dette nummer inneholder en rekke opplysninger om japanernes frimerkeutgaver i Burma og Malaya.

JYDSK FRIMÆRKEBLAD

Nr. 1 — januar.

En interessant artikkel om de New Zealandske merker med reklametekst på baksiden.

MEKEELS WEEKLY STAMP NEWS

Nr. 3 — januar.

Amerikanske soldater forteller om invasjon i Europa og Japan — og om frimerker.

NORDISK FILATELI

Nr. 1 — januar.

Svein Bergstrøms artikler om personer på Finnlands frimerker fortsetter.

NORDISK FILATELISTISK TIDSSKRIFT

Nr. 1 — januar.

Dette er det første nummer under den nye redaktør, skipsreder Abr. Odfjells redaksjon, og er trykt i Bergen. Papir og typografisk utstyr er betydelig forbedret.

Tidsskriftet inneholder bl. a. en artikkel av Johs. Jellestad om «Litt av hvert om Norge nr. 1» og offentliggjørelsen av grosserer Alf G. Johnsens foredrag i Oslo Filatelist Klub om Marokko påbegynnes.

NORDISK POSTTIDSSKRIFT

Nr. 1 — januar.

S. H. skriver om «Luftpostspørsmål sett fra norsk synspunkt».

PHILATELIE MAGAZINE

Nr. 1 — januar.

Et nytt tidsskrift med redaksjon i Antwerpen og med tekst på flamsk, fransk og engelsk. Inneholder oversikter over frimerkemarkedene i Belgia, England og Frankrike.

SCHWEIZER BRIEFMARKEN RUNDschau

Nr. 11 — november.

Johs. Herm. Meyer skriver en interessant artikkel om en ny måte å samle sveitsiske poststempler på og Ed. Rüttimann om «Den stående Helvetiautgave 1882-1907».

SKANDINAVISK FILATELI

Nr. 4 — desember.

En meget interessant artikkel om «Finlands första frimärksemission 1856—1860».

STAMPS

Nr. 10 — desember.

Michael Miller skriver om «Dansk Vestindia nr. 1».

Nr. 11 — desember.

H. L. Lindquist skriver om det nye foretagende «The Philatelic Foundation».

Nr. 4 — januar.

En interessant artikkel av Clarence W. Brazor om prøvetrykkene i Franklin D. Roosevelts samlinger.

SUOMEN POSTIMERKKI LAHTI

Nr. 11—12 — desember.

Spesialnummer i anledning av Suomen Filatelisteurans 25-års jubileum.

SVENSK FILATELISTISK TIDSKRIFT

Nr. 1. — januar.

Direktør Strandells artikkel om Hellas «Lilla Hermesemissioner 1886—1900» fortsetter.

THE PHILATELIC JOURNAL OF GREAT BRITAIN

Nr. 658—60 — oktober/desember.

To interessante artikler: H. R. Holmes: «The Irish National Stamp Collection» og Gerald W. Bentley: «France — The Local Liberation Overprint of 1944». Advokat B. Goodfellow anmelder vårt tidsskrifts særtrykk nr. 1 og 2.

THE STAMP MAGAZINE

Nr. 133 — februar.

John S. Scruton skriver om «Norges frimerker i okkupasjonstiden».

L'UNION POSTALE

Nr. 1 — januar.

Den britisk-indiske postforvaltning har en lengere artikkel om postforholdene i India under krigen.

NORSK
FILATELISTFORBUND
1931

Meddelelser fra FORBUNDET

Autoriserte frimerkehandlere.

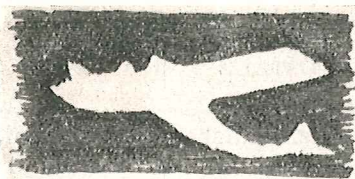
Nedennevnte handlere har alle betalt avgift for 1946 og deres autorisasjon er fornyet for dette år:

1. Odvar Johs. Witzøe, Oslo.
2. Anton Holmboe, Oslo.
3. Alf Eide, Oslo.
4. Carl Bratt, Moss.
5. Ragnar Breda Sørensen, Drammen.
6. Kaare Peersen, Kristiansand S.
8. Gerh. Mæland, Bergen.
9. Bernt C. Middelthon, Stavanger.
10. Bjørn Melbye, Oslo.
11. Peder Jensen, Skien.
12. H. Kvande Petersen, Kristiansund N.
13. Finn Arnesen, Oslo.
14. Tom L'Orsa, Oslo.
15. Karl I. Martinussen, Ålesund.
16. Paul Torgersen, Oslo.
17. Einar Øiseth, Oslo.
18. Gunnar Støttum, Oslo.
19. E. Vauvert-Jenssen, Oslo.
21. Er tidligere utgått.
22. Arne Larsen, Trondheim.
23. Arvid Sivertsen, Trondheim.
24. T. Sundsdal, Nesbyen.
25. Einar Nilsson, Sandefjord.
26. Arne Berg, Bodø.
27. Olaf Nygaard, Sandnes.
28. Martin Holm, Ålesund.
29. Sigurd Østberg, Fredrikstad.
30. Harald Seierstad, Bergen.
31. Ole Holmen, Moss.
32. Hans Pettersen, Sandnes.
33. Bjarne P. Nygaard, Stavanger.

Norsk Filatelistforbund, 10. februar 1946.

Per Gellein.

Norge nr. 131: Platefeil!

Herr S. A. Bolstad, Bergen, har sendt meg eit 3-øyres polmerke som har eit heller stort, kvitt horn på høgre flyvengen — som skissa viser. Dette merket «hornet», er visseleg ein platefeil: Men det har hittil vore heilt uråd å finne ein samlar med eit heilt ark 3-øyres polmerke, slik at ein kann slå fast kvar i arket denne platefeil høyrer heime.

Kann nokon lesar av «Norsk F. T.» løyse denne gåta, so vær so snild å meld i frå til herr J. Jellestad eller

Eivind Fossheim.

Møtereferater fra FORBUNDSKLUBBENE

D'herrer Sekretærer bes sørge for å sende inn referatutdrag omgående. Referatutdragene må være kortfattede, og skal være Redaksjonen i hende senest 10. i hver mnd. Sterkt forsinkede referater kan ikke påregnes inntatt.

Drammens Filatelistklub

holdt møte nr. 187 i Central Hotell mandag den 14. januar 1946. 30 medlemmer og 2 gjester var til stede, og formannen kunne således erklære møtet, som var årets ordinære generalforsamling for beslutningsdyktig.

Formannen refererte en skrivelse fra forbundet i anledning av en kontingentforhøyelse på kr. 1,— pr. medlem for tidsskriftet, likesom han opplyste at der var nedsatt et utvalg for å arbeide med opprettelse av en orden for forbundet.

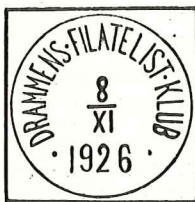
Fra et av klubbens medlemmer, ingeniør H. Sverdrup, var innkommet en skrivelse hvori han klaget over at vår klubb ikke har sine referat i tidsskriftet. Klagen var underbygget med en statistikk. Etter forslag av ingeniør Sverdrup fikk sekretæren pålegg om pr. omg. å sende referat av klubbens møter til tidsskriftet samt til byens aviser. Noe han for øvrig var enig var hans plikt nå i normale tider.

Fra herrene Sverre Rojahn og Ingar Stenseth var kommet utmeldelse fra årsskiftet å regne.

Ingeniør H. Bugge hadde i en skrivelse foreslått at der oppnevntes valgkomité i anledning av generalforsamling. Der utspant seg en lengere diskusjon i sakens anledning, og der framkom også forslag om å oppnevne en dirigent. Det ble til slutt vedtatt å oppnevne en komité som foreslått fra og med neste generalforsamling.

Styrets beretning for året 1945 ble opplest av sekretæren og vedtatt.

Ingeniør H. Sverdrup avga beretning for Juniorgruppens virksomhet i det forløpne år. Formannen takket herr Sver-

drup for hans interesserte arbeid, og forsamlingen sluttet seg til med akklamasjon.

Disponent Torgersen refererte angående byttevirksomheten. Kassereren leste revidert regnskap, hvorfor han meddeles decharge. Formannen leste styrets budsjettfor- slag for 1946, hvilket ble vedtatt etter at herrene Knudsen, Sverdrup og Tungesvig hadde fått besvart endel spørsmål. I anledning av at vår klubb til høsten kan feire sitt 20 års jubileum foreslo lektor Bassøe at der ble utlignet kr. 5,— pr. medlem i ekstrakontingent. Redaktør L. Sørensen foreslo, på vegne av herr Bang Slettemoe, at der ble utgitt et skrift i anledning av jubileet, viet Agnæs' minne, men Breda Sørensen mente det burde utstå til 25 års jubileet.

Valgene fikk følgende utfall:

Formann: Revisjonssjef K. Wiltthil.

Viseformann: Frimerkehandler Ragnar Breda Sørensen.

Kasserer: Inkassosjef Olav Olsen.

Sekretær: Bankassistent Carl Jonas Kierulf.

Styremedlemmer: Tannlege Peter Ek og assistent Th. Mandt.

Revisorer: Postfullmektig Arnold Andresen og reisende Arthur J. Berg.

Tre varamenn til styret: Ingeniør H. Bugge, arbeidsleder H. Chr. Hansen og ingeniør H. Sverdrup.

Festokmité: Bankassistent frøken Asta Larsen, reisende Arthur J. Berg og ingeniør H. Bugge og arbeidsleder H. Chr. Hansen.

Bytteforstander: Disponent Sven P. Torgersen.

Bibliotekar: Postfullmektig Arnold Andresen.

Tilsynsmenn til Juniorgruppen: Bankassistent frøken Asta Larsen og ingeniør H. Sverdrup.

Valgkomité: Lektor Ragnar Bassøe (formann), reisende Knud F. Knudsen og lærer O. Tungesvig.

Auksjonskomité: Frimerkehandler Ragnar Breda Sørensen, assistent Th. Mandt og disponent Sven P. Torgersen.

Representanter til Forbundets årsmøte: Ingeniør H. Sverdrup og frimerkehandler Ragnar Breda Sørensen med fotograf H. C. Christoffersen og kjøpmann Erling Langerud som varamenn.

En utlodning av «Svenske svaner» innbrakte kr. 61,50, hvorefter møtet ble hevet.

C. J. K.

Oslo Filatelist Klub.

Møte nr. 1198 ble avholdt i Peder Claussons gate 4, den 17. desember 1945 kl. 19 i forbindelse med klubbens 59. årsmøte. Formannen var bortreist og viseformannen I. I. Jacobsen ledet møtet.

Til stede var 50 medlemmer og 10 gjester.

Referat fra forrige møte ble opplest og vedtatt.

2 av klubbens medlemmer var avgått ved døden. Medlemsnr. 444/45 arkitekt Frithjof Reppen, Oslo, omkom den 5. april i år under tysk fangetransport mellom Wien og Mauthausen og medlemsnr. 410/45 eskpeditor Ingolf Røed, Grefsen.

Vi lyser fred over disse 2 medlemmers minne.

2 nye medlemmer ble opptatt:

887 Disponent Fritjof Prager, Suhmsgt. 20 B, Oslo.

888 Fru Alfhild Røren, Eilert Sundtsgt. 50, Oslo.

2 anmeldelser ble referert.

Møtet ble derpå hevet og gjestene begav seg ned i festsalen hvor et festlig julebord var dekket.

Witzøe fungerte som toast-master på sin vanlige rutinerte måte. Steenstrup ønsket på vegne av festkomitéen velkommen til bords. Mat og drikke var utmerket og stemningen var stor. Witzøe leste et hilsmingstelegram fra formannen, som for tiden var i København. I. I. Jacobsen holdt tale for klubben. Arnstein Berntsen holdt en versifisert tale for damene. Fru Jacobsen talte og framholdt at alle medlemmene skulle ta sine fruer med på festene, selv hadde hun vært med på så mange fester i O. F. K. og det er alltid så hyggelig. 2 sanger av Philatus ble sunget. Gratistotteri over sukkerbiter som klubben hadde fått i gave fra svenske venner ble trukket og vakte stor begeistring. Det var utdeling av diplomer og nåler til medlemmer med 25 års medlemskap.

Endel av jubilantene var til stede på festen, og de andre vil få tilsendt sine hederstegn i posten.

Jubilantene høstet en velfortjent applaus fra salen.

Gellein takket for maten og uttalte at det var stor bedring å spore fra krigstidens klippfisk.

Festsalen ble ryddet og Grimsgaard hadde som vanlig noe på tapetet, og medlemmene fikk se ordenspronomsjon i den fest-filatelistiske orden «Den Glade Gauk».

Til musikkens toner marsjerte et festlig opptog inn i festsalen med den gladeste av alle Gauker-Grimsgaard som seremonimester i telen, Gellein som stormester og Tørrsen som kansler, derpå fulgte Bannerfører, Sverdbærer, Pro-

tokollbevarer, Skrinbevarer, Gaukeburfører og til slutt Bøddelen.

De morsomme drakter, hatter og masker vakte stor munterhet hos medlemmene.

En rekke medlemmer ble slått til riddere av «Den Glade Gauk», dels for store ytelser for festfilatelen og dels for ingen ytelser i det hele tatt (det siste særlig myntet på meg selv).

Under sterk applaus fra medlemmene marsjerte så opp-toget ut igjen.

Under kaffen fikk vi en tale av en av 25 års jubilar-tene Erling Eide, derpå viste Andre Høst fortrinlige egen-skaper som ape. Grimsgaard holdt en liten tale og Witzøe takket Grimsgaard for det store arbeide han har nedlagt for festfilatelen.

Musikken spilte opp til dans og stemningen var stadig på toppen. En time over midnatt måtte man begi seg på hjemveien etter en meget vellykket fest.

Hein Torgersen.

Nordenfjeldske Filatelistforening.

Styrets årsberetning for året 1945.

Året som gikk har for vår forening vært preget av mangel på lokale. Det begynte med at Müllers Hotell etter tysk ordre ikke kunne motta oss lenger, og dermed var vi henvist til å søke oss andre steder. Det har vekslert mellom Trønderheimen — Hotell Bristol — Handelsstanden og Børsen, og en gang på Astoria. Vi må håpe at dette forhold vil bedre seg i året 1946, når alle mili-tære forlegninger forhåpentlig blir inn-skrenket. Trass i dette er det lyktes å holde 12 møter, hvorav sommermøte på Bynesset.

Frammøte har vært særdeles godt, og vil forhåpentlig bli enda bedre, hvis vi kan skaffe fast lokale.

Auksjonene har i den siste tid ikke hatt den samme interesse som tidligere, og dette har mulig sin grunn i mangel på gode salgsobjekter. Derimot ser det ut til, at byttevirksomheten kan ta seg opp igjen. Den vil utvilsomt også bli bedre, når landegrensene atter åpnes, så vi kan opppta korrespondansen igjen med våre europeiske og over-sjøiske venner.

Avgangen på medlemmer har i år grunnet forholdene vært større enn vanlig. — Vi håper imidlertid at dette tap snart vil være oppveid ved tilgang på nye medlemmer.

I slutten av året fikk vi melding om at Norsk filate-listisk Tidsskrifts utmerkede redaktør vil fortsette som så-dan også utover neste år, og denne melding er mottatt med udelt glede av alle tidsskriftets lesere.

Norge har utgitt 7 nye frimerker dette år, og supple-ringsmerker av Offentlig Sak i 3 verdier, alle uten vann-merke. Den 15. februar sendtes ut verdien kr. 1,50 i ny type, den 12. juli en serie Henrik Wergeland 10 — 15 og 20 øre til minne om dikterens død, den 22. september ett Røde Kors-merke 20 øre med tillegg 10 øre i anledning av Røde Kors' 80 års jubileum, og den 19. desember to mer-ker 10 og 20 øre i anledning av Norsk Folkemuseums 100 års jubileum, som egentlig var i fjor — 1944. Dessuten 3 mer-ker Offentlig Sak 15 — 25 og 30 øre som supplerings-verdier.

Den 1. januar 1943 utga den norske regjering i London en serie frimerker til bruk for norske sjøfolk i handels-flåten og marinen, i verdiene 10 — 15 — 20 — 30 — 40 og 60 øre. Hertil kommer seinere 2 merker 5 og 7 øre, som ikke ble tatt i bruk til dette formål. Alle disse merker ble god-tatt til frankering i Norge etter kapitulasjonen den 9. mai, og restbeholdningen av disse merker ble overført til Norge i slutten av juni for salg fra alle poststeder. Verdiene 10 til 60 øre er også utsendt i 4000 ekspl. med overtrykk «17. mai 1943» og kontrollnummer.

I året 1945 er holdt 12 medlemsmøter med et samlet fram-møte av 352, gjennomsnitt 29,3 medl. pr. møte. (I 1944: 26.) — Det er holdt 13 styremøter.

Medlemstallet var pr. 31. desember 1945, inklusive 3 æresmedlemmer og 4 passive medlemmer, i alt 97. Ett med-lem er i året avgått ved døden. 11 medlemmer er ekskludert på grunn av medlemskap i N.S.

I året er holdt 8 auksjoner, med en omsetning av kr. 1847,88. Disse auksjoner brakte foreningen en inntekt av kr. 212,42. — Styret takker de forskjellige auksjonarier for dette gode resultat.

Til Norgessamlingen er i krigsårene innkjøpt endel mer-ker for tilsammen kr. 318,24, foruten at det fra forskjellige medlemmer er kommet gaver. Samtlige innkjøp er ført til utgift for inneværende år. — Styret takker komiteén for Norgessamlingen for vel utført arbeide.

Etter oppgave fra komiteén har Norgessamlingen i dag en verdi av kr. 4240,64, etter Norgeskatalogen 1945. Den er assurert for kr. 5000,00.

Biblioteket er også i år tilført endel litteratur ved gaver, bl. a. fra d'herrer Gunnar M. Setsaas, Sverre Øyen m. fl.

Når unntas AFA-katalogen — Standard og et par norske har det vært praktisk talt umulig å få kjøpt utenlandske kataloger, og dette har selvfølgelig hemmet arbeidet, ikke bare ved salg, men også ved bytte. Norgeskatalogen er ikke kommet for 1946.

Velferdskomiteén har ordnet med to lotterier som har innbrakt kr. 1520,00 til driften. Styret retter en hjertelig takk til både de glade givere og komiteén for dette strå-lende resultat.

Medlemmene anmodes om å erindre husfondet også i år. Et bidrag, stort eller lite, er velkomment. Husk på at det er vårt felles beste. — Fondets størrelse er kr. 1377,36 pr. 31. desember 1945.

Årsfesten, den 24de i rekken — ble holdt på stiftelses-dagen den 21. november, og der deltok 34 medlemmer og 3 gjester. På dette møte ble utdelt følgende utmerkelse:

Herr Ernst Bach, 300 møtemerke, oppnådd den 12. juli 1945.

Herr Sig. Smith-Olsen, 100 møtemerke, oppnådd den 20. september 1945.

Sistnevnte er innført i den «Gyldne Rulle», som nå har 27 navn, hvorav 3 med 300 møter og 8 med 200 møter.

Foreningens styre har i 1945 vært:

Formann: Herr Sig. Smith-Olsen.

Viseformann: Herr Sigm. Setsaas.

Sekretær: Herr Arne Ståhl Iversen.

Kasserer: Herr Hilding Dillner og herr Sverre Skaug-vold.

Styresuppleanter: Herr Johan Vinje. Vakant.

Revisorer: Herr Lars Gathe og herr Th. Ryen.

Velferdskomité: D'herrer John Brækstad, Elias Ronæss og Sig. Smith-Olsen.

Festkomité: D'herrer Elias Ronæss og Oddvar Øyen.

Komité for Norgessamlingen: D'herrer John Brækstad, C. B. Svenke og Joh. Dircks.

Foreningens representant i Norsk Filatelistforbund er herr Ernst Bach, da herr Sparling ikke lenger er med-lem. Suppleanter er d'herrer Arne Perleff, Hilding Dillner og Bjarne Dahl.

I Norsk Filatelistforbund er ingen nye klubber opp-tatt dette år. Foreningens representant i Nordisk Filate-list-Forbund er herr John Brækstad. I dette forbund er herr John Brækstad. I dette forbund er Aarhus Philate-listklub opptatt som medlem. — Herr Wilhelm K. Støren er også vår forenings representant i Trondhjems yngre Filatelistklubb.

Styret vil framføre sin varme takk til hver især, til hvert enkelt medlem likesom til foredragsholder, auksjon-arier og til festkomiteén, til alle som har ydet gaver og bidrag, både i og utenfor foreningen. Måtte den gode ånd og det gode kameratskap, som i dag preger foreningen, fortsette og utvikle seg til glede og hygge for oss selv og dermed også for vår hobby, — denne lille papirlapp med de som regel vakre motiver, de vakre farger og — ikke minst — for det studium, som denne papirlappen legger på oss, og som vi med glede tar opp.

Sig. Smith-Olsen,
formann.

Sigm. Setsaas,
viseformann.

Arne Ståhl Iversen. Hilding Dillner. Sverre Skaugvold.

Tønsberg Filatelistklub

har i 1945, den 28. september, passert en milepel, idet klubben nevnte dato kunne se tilbake på 20 års virksomhet.

Foreløbig er begivenheten ikke feiret, og forklaringen er egentlig den at de fleste av klubbens aktive medlemmer etter freden har hatt så mange andre oppdrag å løse, at man faktisk talt ikke har fått tid til å avvikle de planlagte jubileumsarrangementer.

Det viste seg at ikke mindre enn 25 % av medlemmene var med i hjemmefronten, flere har vært i aktivitet med gjenoppbygging av idrettsorganisasjonen og en rekke bank-funksjonærer har fått sin tid beslaglagt av pengeinnlø-sning og annet ekstra-arbeid. — Disse omstendigheter har da også preget høstens foreningsarbeid.

Regulære møter har vært avholdt med avvekslende pro-grammer, men tilslutningen har som ventet ikke på langt nær kommet opp mot de særdeles godt besøkte møter under krigsårene.

Medlemsantallet har holdt seg uforandret og klubben håper at stilstanden er av forbigående natur og at interes-sen igjen tar seg opp, når man atter kommer tilbake til mer normale forhold med ny kontakt med oversjøiske for-bindelser, nye åjourførte kataloger og bedre tilgang på albums og materiell.

En enkel, forsinket jubileumsfest blir holdt straks over nyttår og i februar er det bestemt å arrangere en lokalt betonet utstilling — noe i likhet med den vellykkede ut-stilling, som klubben avviklet i 1942.

Samler-annonser.

På denne plass innrykkes annonser på inntil 5 petittlinjer for kr. 3.00, som må betales ved bestillingen.

Kiwi Exchange Club, New Zealand, 4000 byttehungrende medlemmer over hele verden. Komplett medlemsliste sendes Dem 4 ganger årlig mot årskontingent 5 kroner i ubrukte erindringsmerker. Repr. for Skandinavien:

K. Blom, Blidahlund 6, Charlottenlund, Danmark

Har De interesse av nyheter fra Sverige, Danmark og Finnland? Leverer pent stemplet på brev, eventuelt førstedagsbrev. Skriv etter opplysninger.

Finn Platou Irgens. Postboks 5, Hamar.

Større samling Tyskland, Danzig, Saar, Memel, Böhmen-Mähren, Gen. Gouv. o. fl. 1918—45 utstykket. Helst i hele land og satser.

Birger M. Wathne, Borhaug.

Ønsker De utvalgshefter til gjennomsyn. Oppgi samlerområde.

Harald Klemmetsby, Tønsberg.

Selger mine norske dubletter 100 forskjellige. Kr. 2.50, feilfrie gode merker.

E. A. Jensen, Gl. Kongev. 62, Trondheim.

Byte ønskas med norska samlare. Önskar frim. från Norge i obegränsat antal upptil 100 av var sort. I byte ger jag frim. från Sverige, Danmark och Finland allt efter önskan. Basis Afa 1946, Michel eller nettopris mot nettopris. Frank filatelistisk detsamma åter.

Olof Andersson, Ljurrhalla, Sverige.

Jeg stykker opp endel av min generalsamling (vesentlig oversjøisk) ca. 20 000 merker og selger dem i grupper på 500, 250 og 100 forskjellige. Pris henholdsvis kr. 50.—, 22.— og 8.—. Hvis De ikke er fornøyd med merkene refunderer jeg Deres utlegg. Skriv til

K. Jahr, Holtegt. 2 b, Oslo.

Spesialstemplet postkort av «Fram over Polhavet», 2 serier Håkon 37 (st. 1940), 1 fire-blokk Legion m. 1. dags stempel samt endel ubr. «Pol-serier» tils. Pristilbud utbes.

Olaf Sæland, Sandnes.

Förbindelse ønskas med samlare i Norge för byte av frimärken. Nordiska länderna utom Island.

Typograf K. T. Hult, box 1059, Svartöst, Luleå.

Send mig 100—500 blandede Frimærker fra Deres land. Jeg sender Dem 100—500 blandede fra Danmark.

K. Harling, Lillegade 31, Grenaa, Danmark.

Revisor K. Gundersen, Bodø, ber skandinaviske frimerkehandlere sende seg prisoppgave for større pakker forskjellige frimerker fra sitt eget land. Jeg er bare kjøper av 1 eller 2 pakker fra de forskjellige land.

Frimärksbyte önskas med hele Europa. Giver Sverige i byte. Basis Afa 1946 eller styck mot styck. Förstsendig. Tillskriv

Mats Ernstsson, Ljurrhalla, Sverige.

Annonsemanuskripter

må være forretningsføreren,
adr. Torget 8, Oslo, i hende
seinest 7. i hver måned.

Bruk

Norsk Filatelistforbunds stempelvignetter

3 øre pr. stykk, hvorav 1 øre
går til Norsk Postmuseum.

Fåes i «Samlerluka», hos Frimerke-
handlerne og direkte fra Rambæks
Trykkeri, Tollbugata 2, Oslo.

Blokker à 50 stk. kr. 1,50